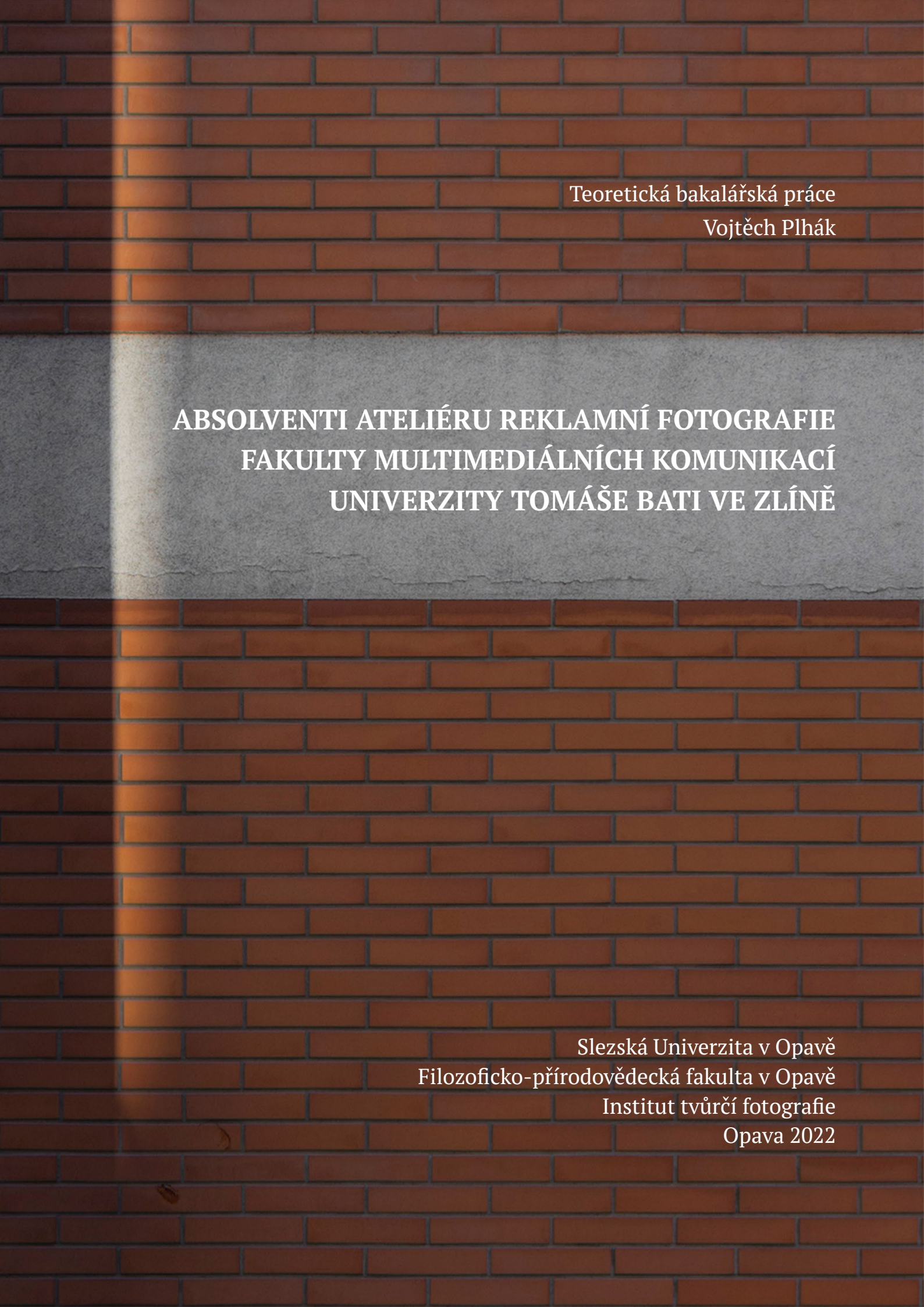

Teoretická bakalářská práce

Vojtěch Plhák

ABSOLVENTI ATELIÉRU REKLAMNÍ FOTOGRAFIE FAKULTY MULTIMEDIÁLNÍCH KOMUNIKACÍ UNIVERZITY TOMÁŠE BATI VE ZLÍNĚ

Slezská Univerzita v Opavě
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Institut tvůrčí fotografie
Opava 2022

Teoretická bakalářská práce
Vojtěch Plhák

ABSOLVENTI ATELIÉRU REKLAMNÍ FOTOGRAFIE FAKULTY MULTIMEDIÁLNÍCH KOMUNIKACÍ UNIVERZITY TOMÁŠE BATI VE ZLÍNĚ

GRADUATES FROM THE ADVERTISING PHOTOGRAPHY STUDIO FACULTY OF MULTIMEDIA COMMUNICATIONS TOMAS BATI UNIVERSITY IN ZLÍN

Vedoucí práce: doc. Mgr. MgA. Tomáš Pospěch, Ph.D.
Oponent práce: doc. Mgr. Jiří Siostrzonek Ph.D.

Slezská Univerzita v Opavě
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Institut tvůrčí fotografie
Opava 2022

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Akademický rok: 2022/2023

Zadávající ústav:	Institut tvůrčí fotografie
Student:	Vojtěch Plhák
UČO:	53495
Program:	Filmové, televizní a fotografické umění a nová média
Obor:	Tvůrčí fotografie
Téma práce:	T: Absolventi ateliéru Reklamní fotografie fakulty multimediálních komunikací University Tomáše Bati ve Zlíně
Téma práce anglicky:	T: Graduates of the Photography Studio of the Faculty of Multimedia Communications, Tomas Bata University in Zlín
Zadání:	Cílem mé práce je zaměřit se na absolventy ateliéru Reklamní fotografie ve Zlině, představit je a jejich práci během studia a porovnat jejich následné uplatnění.
Literatura:	BIRGUS, Vladimír a MLČOCH, Jan: Česká fotografie 20. století – Průvodce, Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze/ KANT, Praha, 2005. Prokop, J.: Studijní plán magisterského studijního programu N8206 Výtvarné umění – Ateliér reklamní fotografie pro akademický rok 2006 – 2007, Multimedia a design. Univerzita Tomáše F FMK ARF ve Zlíně, Zlín 2006. Moucha J.: Retrospektiva galerie G4, Kalous Skřivan, Plzeň 2005. MRÁZKOVÁ, Daniela. Co je fotografie: 150 let fotografie: katalog výstavy. 1. vydání. Praha: VIDEOPRESS, 1989. 391 s. ISBN 80-7024-004-0. https://www.arf.works/ https://matejskalicky.com/
Vedoucí práce:	doc. Mgr. Tomáš Pospěch, Ph.D.
Datum zadání práce:	31. 5. 2022

Souhlasím se zadáním (podpis, datum):

.....
prof. PhDr. Vladimír Birgus
vedoucí ústavu

ABSTRAKT

Předmětem mé práce je představení vybraných absolventů Ateliéru Reklamní fotografie ve Zlíně. Jejich tvůrčí činnosti během studia a následné uplatnění v oboru. Různorodost tvorby i kariér těchto autorů má za cíl nastínit problematiku stran uplatnění na současném fotografické trhu práce. Stručný průřez tvorbou studentů od vzniku ateliéru až po současnost otevírá tuto diskuzi a nabízí čtenáři udělat si tak přehled o vlivu zlínské fotografické školy jakožto alma mater.

KLÍČOVÁ SLOVA

Ateliér, Studium, Reklamní fotografie, Uplatnění, Tvorba, Vyhoření, Zlín, Vývoj, Umění

KEY WORDS

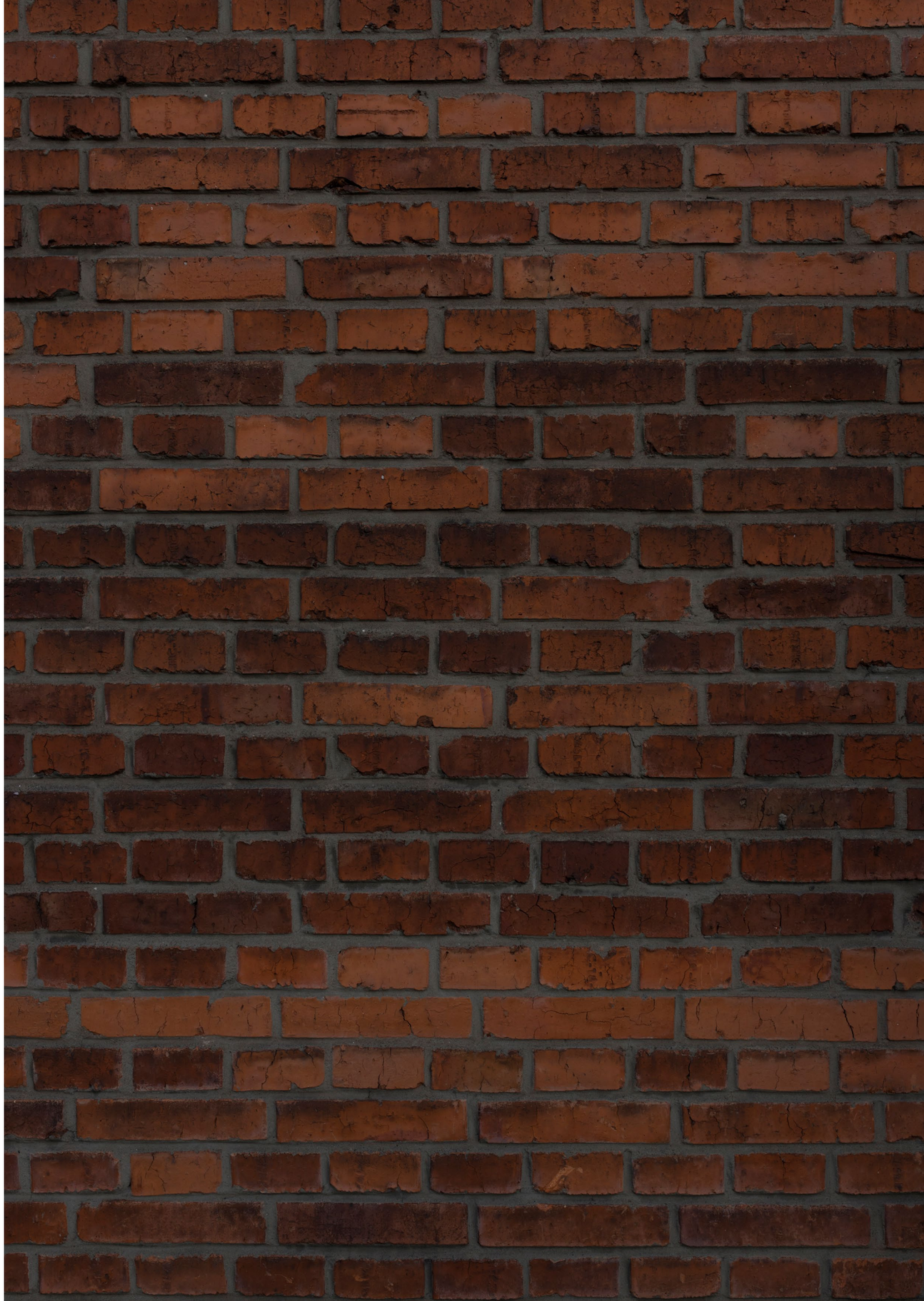
Studio, Study, Photography, Application, Creation, Burnout, Zlín, Development, Art

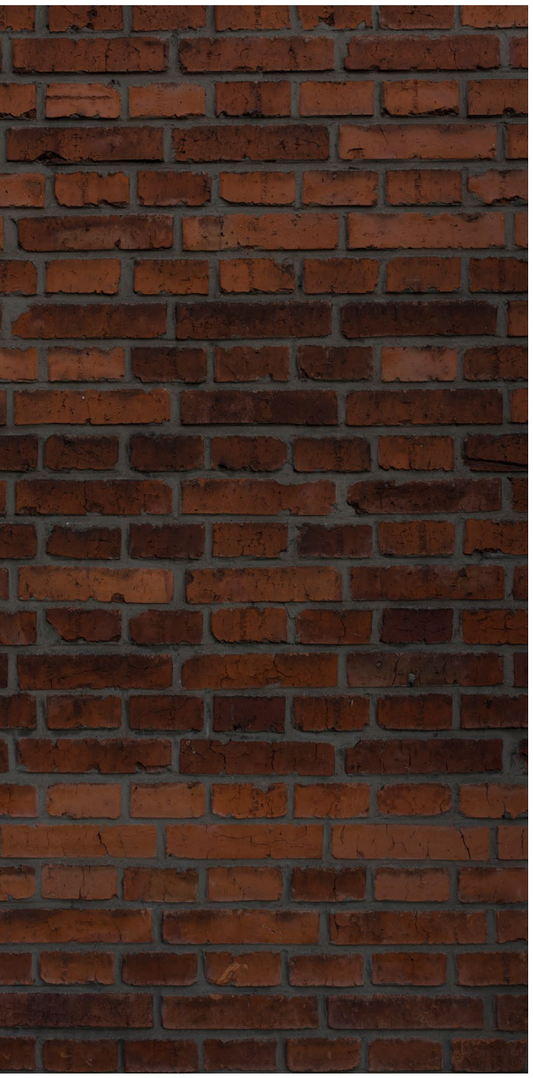
ABSTRACT

The subject of my work is the presentation of selected graduates of the Advertising Photography Studio in Zlín - their creative activities during their studies and their subsequent application in the field. The diversity of work and the career of these authors aims to outline the issue of application in the current photographic labor market. A brief content of the students‘ work from the establishment of the studio to the present opens this discussion and offers the reader an overview of the influence of the Zlín photography school as an alma mater.

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně s využitím uvedených pramenů a literatury.

Souhlasím se zveřejněním v Univerzitní knihovně Slezské univerzity v Opavě, v knihovně Uměleckoprůmyslového muzea v Praze a na webových stránkách Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě.

Chtěl bych poděkovat doc. Mgr. MgA. Tomáši Pospěchovi, Ph.D.
za vedení této teoretické práce. Dále také MgA. Michalu
Reichstäterovi za konzultaci vybraných absolventů a velký dík
patří také všem absolventům zahrnutým do této práce.

Děkuji!

© Vojtěch Plhák
ITF FPF SU v Opavě

OBSAH

15 1. ÚVOD
17 2. O ATELIÉRU
17 2.1 Vznik a chod
18 2.2 Rok 2022 na ateliéru Reklamní fotografie
25 2.3 Jednotlivá cvičení
33 3. ABSOLVENTI

/

35 3.1 Marek Bartoš
41 3.2 Jana Mattas Horáčková
47 3.3 Petr Willert
53 3.4 Vendula Knopová
59 3.5 Andrea Marie Malinová
65 3.6 Elsa Rauerová

71 4. Závěr
75 5. Jmenný rejstřík
77 6. Užitá literatura a zdroje
79 7. Seznam zkratek
81 8. Přílohy
81 8.1 Použité rozhovory

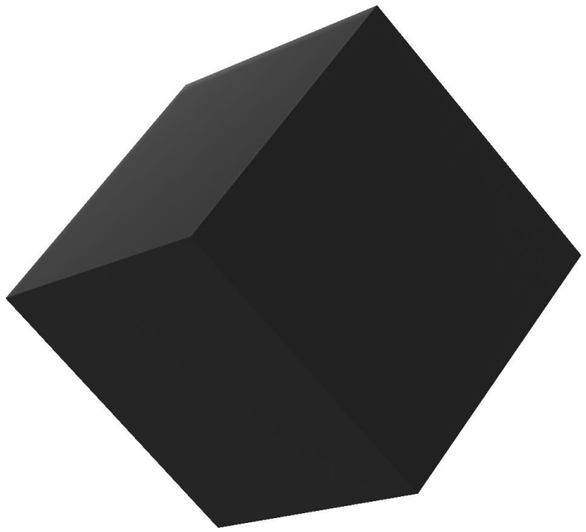
1. ÚVOD

Posledních pár let máme spoustu možností. Můžeme si z části určit, co chceme dělat a čím se třeba i živit. Většinou nám do toho nemůže nikdo mluvit a všechna rozhodnutí jsou na nás. Pro někoho je tato volnost dobrá, pro někoho špatná. Možnost studovat fotografii je tady už několik desítek let a absolventů z těch škol je tu čím dál víc. Otázka je, jaké vlastně mají uplatnění a kolik jich nakonec zůstane v oboru? Často se stává, že člověk na konci studia vyhoří nebo zjišťuje, že fotografie není ta správná cesta. Tato situace v současnosti nastává bohužel dost často a je spousta mladých a nadějných umělců, kteří se svou tvorbou končí. Může za to nejistota, vyčerpání nebo stres, se kterým se během studia neumí vypořádat.

Rozhodl jsem se zaměřit na absolventy Ateliéru Reklamní fotografie ve Zlíně. Výběr absolventů jsem konzultoval s MgA. Michalem Reichstäterem, který ateliér Reklamní fotografie absolvoval a následně zde dlouhou dobu vyučoval. Tento výběr by měl obsáhnout absolventy, kteří se postupně profilují do různých odvětví fotografie, aby práce byla dynamická a získaný přehled byl širší. Nejdříve bych rád nastínil, jakým způsobem zlínský ateliér přibližně funguje. Jak vypadá přijímací řízení a co se studenti v průběhu let vlastně učí. Hlavní část práce bude pojednávat o absolventech a jejich práci během studia a jejich následném uplatnění ve fotografickém světě. Fotografy a fotografky budu řadit chronologicky podle toho, kdy v ateliéru studovali. Věřím, že v závěru díky tomto výzkumu budeme moci vysledovat určité tendence, možnosti a cesty, kterými je možné se po dokončení studia vydat. Získáme přehled týkající se nabídky a poptávky na aktuálním trhu práce.

Úvaha na téma: **Uplatnění absolventů fotografie**

Skrze vybraný okruh absolventů Ateliéru Reklamní fotografie Fakulty multimediálních komunikací univerzity Tomáše Bati ve Zlíně bych se v této práci rád zamyslel nad uplatněním v daném oboru po dokončení studia. Jak nás může vysoká škola připravit na život a práci fotografa? Je v dnešní době nutné vyučit se v oboru, nebo je důležitější svou tvorbu dobře propagovat a umět se prodat? Jak se živit užitou či komerční fotografií? A je vůbec možné živit se volnou, uměleckou tvorbou? Nad těmito a dalšími otázkami, které si musí klást každý z nás, bych chtěl rozvinout diskuzi. Jediné, co víme, je, že to není vůbec snadný cíl – pokud se rozhodneme být fotografem, hranice mezi tím co chceme a co musíme dělat, abychom se uživili a zároveň byli svou tvorbou naplněni, se navzájem překrývají. Jakožto student téže školy mám mimo vstřícnou pomoc vedení a absolventů k dispozici také svůj osobní vhled na přínos a chod této instituce.

2. O ATELIÉRU

2.1 Vznik a chod

Ateliér Reklamní fotografie, jak už svým názvem napovídá, by měl být zaměřen na komerční fotografii. Není tomu tak. Samozřejmě je tu spousta cvičení, která se pohybují okolo reklamní fotografie a snaží se studenty například naučit pracovat v ateliéru. Každopádně je důležité říci, že je tu stále velký prostor na vlastní tvorbu, která je pro většinu fotografů velice důležitá.

Vznik se datuje na akademický rok 1997–1998, společně s ateliérem Prostorové prezentace, Animované tvorby a Průmyslového designu. O rok dříve byl otevřen ateliér Grafického designu s vedoucím doc. Janem Meisnerem, Reklamní fotografie byla otevřena o rok později. Jejím prvním vedoucím byl prof. Pavel Dias, který předtím několik let patřil k pedagogům na FAMU v Praze. Technické předměty přednášel Jan Regal, který se rovněž staral o chod ateliéru. Od prosince roku 1997 zde působil i doc. Tomáš Pospěch, který přednášel dějiny fotografie, a RNDr. Petr Novotný s výukou technologie. Pro školní rok 1998–1999 zde byli angažováni na výuku praktických cvičení také Jana Smahelová a Jiří Víšek, v pozdějších letech zde několik let působili Roman Sejkot a Tomáš Dvořák. Vedoucím ateliéru je v současné době doc. Jan Jindra, jeho zástupcem je doc. Jaroslav Prokop, který vedl ateliér dlouhá léta předtím. Dále zde přednáší a vede několik cvičení Ing. MgA. Evžen Sobek, dějiny fotografie přednáší Mgr. Lucia Fišerová, Ph.D. společně s MgA. Nikolou Tláskalovou. MgA. Michal Reichstäter vedl jako externí pedagog předmět Fotografie na digitální médium a doc. Irena Armutidisová fotografii krajiny, na kterou se mohou zapisovat studenti ze všech ateliérů. O tisk většiny prací se stará Petr Nehera. Ateliér má také vlastního technika, Ondřeje Lacinu, který má na starost půjčování vybavení, kterým škola disponuje.

K bakalářským přijímacím zkouškám se ročně hlásí kolem 60-70 uchazečů, přijímáno je přibližně 10 z nich. Ti, kteří se přihlásí, musí projít přijímací zkouškou, která se skládá ze dvou kol a několika dílčích částí. Prvním úkolem je předložit dva až tři soubory o rozsahu 7 až 25 fotografií a jeden autoportrét. V této části zadání je oproti předešlým letem malá změna. Dříve musela být jedna část zpracovávána analogově, což se minulý rok změnilo a vše se může zpracovat digitální formou. Následně mohou uchazeči doložit maximálně 10 fotografií ze své volné práce. Posledním úkolem prvního kola je uvést v písemné formě vlastní inspiraci z různých odvětví umění (fotografie, film, hudba, literatura, …). Pro ty, kteří uspějí v prvním kole, je připraven domácí úkol s určitým zadáním (například nafotit během týdne ilustrační soubor podle zadané básně).
S toutoúlohou přijedou na druhé kolo do Zlína, kde je čeká test a další fotografická část přijímacího řízení. Opět s tím rozdílem, že se pracuje už jen digitálně. Druhé kolo je rozdělené do více dní a poslední závěrečnou částí je pohovor s celým pedagogickým sborem.

2.2 Rok 2022 na ateliéru Reklamní fotografie

Ateliér každoročně pořádá množství workshopů a výstav. Nejzásadnější bývá výstava klauzurních, bakalářských a magisterských prací. Na těchto výstavách mají hlavní podíl studenti, kteří musí mimo jiné vyhledat i výstavní prostor. Dříve byla notně využívána galerie Photogether Gallery ve Zlíně, kterou do tohoto roku (2022) vedla MgA. Elsa Rauerová a MgA. Matěj Skalický, rovněž absolventi Ateliéru Reklamní fotografie. V poslední době tuto galerii studenti využívají méně a prostor pro tyto práce se často mění.

Jen za rok 2022 se podařilo připravit pět výstav a hned několik workshopů. První byla v lednu výstava klauzurních prací, a to právě ve zmíněné Photogether Gallery a zlínské části SVIT. Následně dlouhodobě plánovaná výstava Černá kostka, bílé jablko v Chebu v krajské galerii fotografie Galerie 4. Zde bylo možné zahlédnout práce současných studentů, jako jsou Petra Bašnáková, Daniela Dušková, Patrik Fica, Pavel Hála, Dária Knížatová, Jan Smolík, Vojtěch Plhák, Kristýna Šolcová, a také absolventů ateliéru Tomáše Heřmánka, Matěje Chrenky, Dalibora Indry, Lenky Lučenič, Petera Pikulíka a dalších.

Současně zde probíhala také výstava Vyšší princip od doktorandů ateliéru Reklamní fotografie Matěje Skalického, Matěje Chrenky, Elsy Rauerové a Adama Kenckiho.

Galerie G4, Cheb
Autor Matěj Chrenka
archiv ateliéru Reklamní fotografie

Galerie G4, Cheb
autor Jan Jindra
archiv ateliéru Reklamní fotografie

Galerie G4, Cheb
autor Jan Jindra
archiv ateliéru Reklamní fotografie

Následovala výstava Vnímám svět jinak v Krajské knihovně Františka Bartoše ve Zlíně. Studenti Ateliéru Reklamní fotografie spolupracovali s neziskovou organizací Za sklem o.s., která pomáhá lidem s poruchou autistického spektra. Úkolem bylo vytvořit portréty těchto uživatelů, a to za pomoci klasického analogového přístroje Hasselblad.

Na konci dubna se konaly dva workshopy. Jeden přímo ve Zlíně, který byl spojen s Vysokou školou výtvarných umění v Bratislavě – konkrétně s Ateliérem o fotografii a firmou Polagraph. Workshop pod vedením Jana Jindry a Silvie Saparové byl zaměřen na polaroid, a to od klasického až po velkoformátový Sinar 8x10. Současně probíhal i fashion workshop v Josefově, který vedl doc. Jaroslav Prokop společně s MgA. Štěpánkou Stein, která přijela jako host. Tento workshop se opakuje každý rok a je povinný pro studenty druhého ročníku společně se studenty Ateliéru Design oděvu, kteří spolu spolupracují. Vyvrcholením je výstava fotografií a oděvů, které vznikaly přímo na místě.

Na začátku června proběhla výstava klauzurních prací prvního, druhého a čtvrtého ročníku na společné téma 2052, které vymyslel a vedl Ing. MgA. Evžen Sobek.

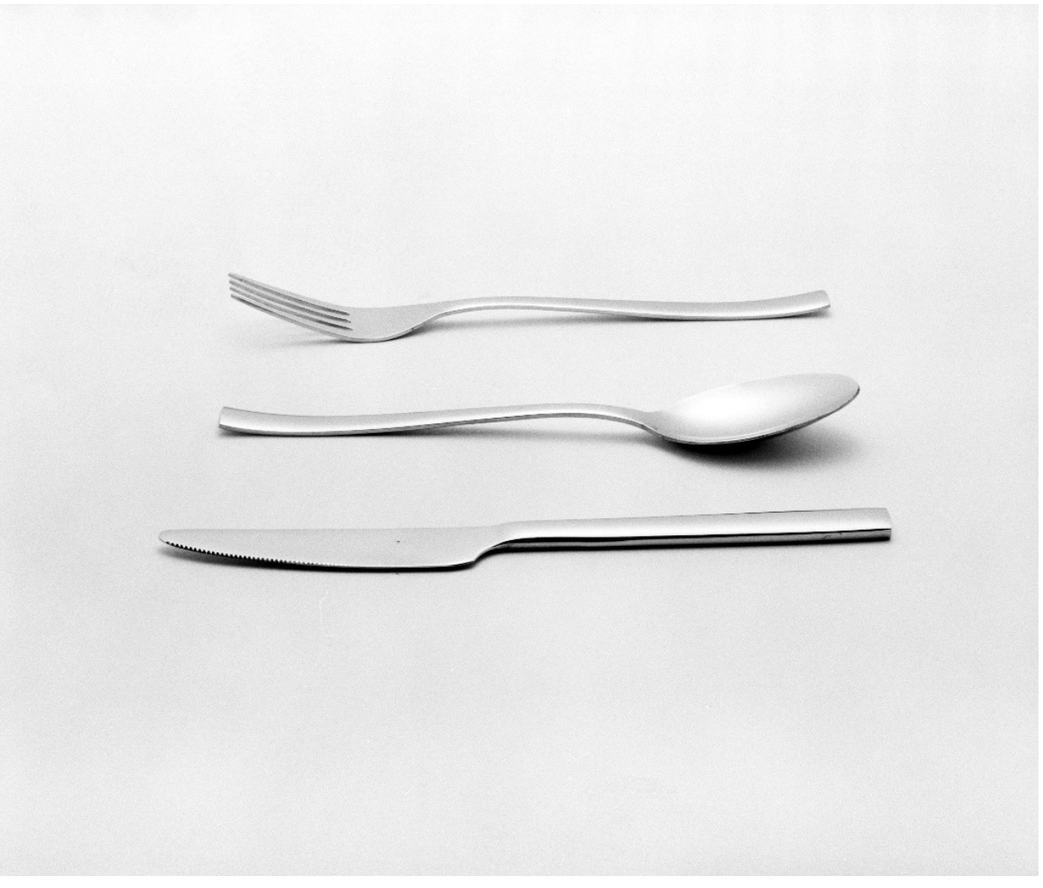
Motto:
„Budoucnost je to, o čem sníme.
Přítomnost je to, o čem se nám ani nezdálo.
A. D. 2052 je to, o čem se nám ani nezdálo a stojíme tomu tváří v tvář.
Vítejte ve světě takovém, jaký bude.“

anotace klauzurního zadání / autor Ing. MgA. Evžen Sobek

Poté následovala výstava bakalářských a diplomových prací na stejném místě, jako klauzurní práce – v budově Centroprojektu ve Zlíně. Své práce zde prezentovali absolventi Kateřina Bébrová, Kristýna Šolcová, Viola Hubáčková, Stanka Adamová, David Mackovič, Marcela Očenášová a Marie Zdráhalová.

Krajská knihovna Františka Bartoše ve Zlíně
autor Stanka Adamová
archiv ateliéru Reklamní fotografie

Kovové příbory
autor Viola Hubáčková
archiv ateliéru Reklamní fotografie

2.3 Jednotlivá cvičení

V každém ročníku student pracuje na jednotlivých cvičeních, která dohromady tvoří jednu hlavní známku. V prvním ročníku se začíná fotografováním příborů a skla na velkoformátový fotoaparát Sinar. Zde se klade velký důraz na světlo, kompozici, ostrost a celkové technické provedení. Fotografuje se výhradně na film s možností kazety 6x9 a následně se pracuje ve fotokomoře. Student je povinen film vyvolat a následně jej nazvětšovat na papír o rozměru 30x40cm. Výsledné zvětšeniny v závěru semestru hodnotí komise pedagogů. Touto cestou by se měl student naučit preciznosti. Na filmu je vidět každá nečistota a prach, se kterými se musí umět vypořádat. Také je nutné si osvojit jak techniku v ateliéru, stejně jako práci v temné komoře.

Poté, co student zvládne fotografování příborů, následuje cvičení o fotografování skla. U tohoto zadání je pro dokonalé zachycení materiálu potřeba použít jiného přístupu. Opět se pracuje s klasickým velkoformátovým fotoaparátem. Na prvních ateliérových přednáškách je studentům vždy vysvětleno jak mají pracovat a následující hodiny již mohou průběžně konzultovat svou práci. K dispozici mají dva vybavené ateliéry, ve kterých mohou plnit všechna zadání. U fotografování skla, které by mělo být hladké a čiré, je důležité prosvícení zezadu a dosažení lesku v přední části. Taky zachování kontur na okrajích objektu, aby nám nezaniklo s pozadím. Výsledkem je správně nasvícené sklo, které je pečlivě vyvolané a následně nazvětšované.

Poslední zásadní cvičení v prvním ročníku je klasické zátiší. Jedná se o rekonstrukci obrazu holandského mistra 17. století. Student musí dobře zvládnout kompozici, světlo a barevné řešení celé fotografované scény. Snímek by měl opět obsahovat rozdílné materiály (sklo, porcelán a kov). Toto cvičení prošlo za poslední roky lehkou obměnou, kdy se fotografuje již jen na černobílý negativ a digitální přístroj. V minulosti bylo nutností pracovat s barevným diapozitivem a velkoformátovým fotoaparátem.

Nejdůležitějším cvičením prvního semestru druhého ročníku je dle mého fotografování takzvané cvičení tvář a tělo, kdy se fotografuje lidská figura v ateliéru na středoformátový fotoaparát. Důraz je kladen opět na nasvícení celé figury a zachování správné tonality šedé, která musí být ve všech částech stěny jasově stejná. Výsledkem tohoto cvičení je fotografická publikace ze zvětšenin, které student sám zhotovuje. Studenti se pomalu přesunují od fotografování předmětů k lidem. Učí se komunikaci s modelem a pracovat se středoformátovým fotoaparátem Hasselblad.

Sklo
autor Vojtěch Plhák
archiv ateliéru Reklamní fotografie

Dalším zadáním je kuchařka. Každý student musí vymyslet menu a celý koncept souboru, který následně konzultuje a fotografuje. V dřívějších letech se více spolupracovalo s Ateliérem Grafického designu a studenti toto cvičení dokončovali společně. Grafik tvořil vizualizaci kuchařky a fotograf pracoval na výsledných fotografiích. V posledních letech již tato spolupráce tolik nefunguje a studenti ARF mají na starost i grafiku. Cílem tohoto cvičení je tedy naučit studenta svítit a komponovat jídlo. Následně taktéž vytvořit grafiku, nebo libovolně s někým spolupracovat, což ale není pravidlem. Mezioborová spolupráce je totiž něco, co by si každý student měl vyzkoušet a naučit se tímto stylem pracovat. V budoucnu by se to mohlo určitě hodit a je fajn získat alespoň takovýto základ, který nám tato možnost nabízí.

Z druhého semestru bych chtěl vyzdvihnout fotografování architektury na velkoformátovou kameru, kdy se studenti snaží docílit perfektně vyrovnaného objektu pomocí kypování na kameře. Dále je povinností fotografie zpracovávat klasicky analogově (vyvolat a nazvětšovat na papír o velikosti 30x40 cm). Toto cvičení je ale jen příprava na třetí ročník, kdy studenti zpracovávají celou publikaci o architektuře.

Následuje další zásadní zadání druhého semestru, a tím je medailon osobnosti, ze kterého se vytváří další publikace. Student si vybere osobu, která je pro něj nějakým způsobem důležitá a zajímavá. Po konzultaci s vedoucím tohoto cvičení, doc. Jaroslavem Prokopem, začíná fotografovat. Cílem je vytvořit kompaktní soubor, který vypovídá o tom, co vybraná osobnost dělá, co ho/ji dělá zajímavým/zajímavou pro autora práce. Je možné fotografovat digitálně nebo analogově. Znovu se tedy přesouváme z prostředí ateliéru a fotografování předmětů k lidem.

Třetí ročník je hlavně o architektuře, ze které se vytváří rozsáhlá fotografická publikace. Studenti mají opět možnost spolupracovat s grafiky z Ateliéru Grafického designu, kteří jim pomáhají s vizualizací publikace. Fotografuje se převážně na digitální přístroj a je důležité, aby byla architektura dobře zvolena. Následuje několik dalších cvičení, ale hlavní prostor je věnován praktické a teoretické bakalářské práci.

V každém ročníku odevzdávají studenti na konci semestru klauzurní práci. Ta je zadána většinou začátkem semestru a student má možnost na ní pracovat delší dobu. Zimní semestr je koncipován tak, že studenti 4. ročníku zadávají témata, a studenti nižších ročníků si z těchto témat vybírají. Jsou rozděleni do určitých projektů, vždy s jedním vedoucím, se kterým následně konzultují veškeré fotografie a přístupy k danému zadání. V letním semestru se vždy pracovalo s tématem, které bylo zadané také na Uničovském fotofestivalu, kam se vybrané práce mohly poté přihlašovat. Jak v prvním, tak ve druhém semestru má student možnost konzultovat s jakýmkoliv pedagogem.

Následné navazující magisterské studium je soustředěno primárně na diplomovou práci. Navíc je v každém semestru ještě několik dalších cvičení, jako například reklamní kampaň a alegorický portrét. Hlavní důraz je zde kladen na magisterský projekt, což je volný soubor, se kterým student už nastupuje na navazující studium.

Architektura
autor Vojtěch Plhák
archiv ateliéru Reklamní fotografie

Vernisáž bakalářských a magisterských prací
autor Stanka Adamová
archiv ateliéru Reklamní fotografie

3. Absolventi

/

Marek Bartoš
Jana Mattas Horáčková
Petr Willert
Vendula Knopová
Andrea Marie Malinová
Elsa Rauerová

3.1 /

Marek Bartoš

Vzdělání:

2001-2006 Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně, Fakulta multimediálních komunikací - obor Vizuální umění, katedra Reklamní fotografie a grafického designu
2002-2003 California State University, Long Beach, Filmové a fotografické kurzy
2005-2008 jako asistent pro české a zahraniční fotografy - Albert Watson (USA), Adam Broomberg a Oliver Chanarin (UK), Steffen Jahn (DE), Andreas Hoffmann (DE), Mikhail Korolev (RU), Toshiharu Hashimoto (JP), Michael Penn (UK).

Výstavy:

1999 Praha fotografická, Staroměstská radnice, Praha, Česká republika
2002 Jindřichův Hradec ve fotografii, Národní muzeum fotografie, Česká republika
2004 Mladá scéna - divadlo Komedie, Praha, Česká republika
2004 Divadelní fotografie (12. mezinárodní festival divadla) Plzeň, Česká republika
2005 Odpojená, propojená architektura a komerční fotografie - Centrum pro středoevropskou architekturu, Praha, Česká republika
2005 Fotografická soutěž časopisu Volkswagen - pavilon Volkswagen ve Wolfsburgu (SRN)
2006 Divadelní fotografie (13. mezinárodní divadelní festival) Plzeň, Česká republika
2006 Česká reklamní fotografie 2002-2006, Konírna Martinického paláce, Praha, Česká republika
2006 Devátá vlna, Zlín, Česká republika
2009 Prague Photo, Galerie Mánes, Praha, Česká republika
2010 Best Before, Galerie Dům fotografie, Liptovský Mikuláš, Slovensko
2011 Ztracená Opava, Galerie Gottfrei, Opava, Česká republika
2013 Grovestudio, Galerie Tiskárna, Praha, Česká republika
2020 Fotograf, otec, lovec zážitků a gurmán, Bistro 8, Praha, Česká republika
2021 Výstava divadelní fotografie: Obrazy v pohybu, České centrum, Paříž, Francie
2022 Výstava kolektivu Gottfrei, Dům umění, Opava, Česká republika

Filmografie:

2013 Kniha o plánu / režie: Petra Tejnorová
2015 NICK / režie: Petra Tejnorová
2019 Putinovi agenti / režie: Petra Tejnorová

Ocenění:

2010 Zlatý kámen 2010, Praha, Lžička - Magna, Vaculík advertising
2010 Zlato, Louskáček, Ministerstvo dopravy, Popřejte veselé Velikonoce přátelům na Facebooku, Euro RSCG
2012 Bronz, Louskáček, ŠKODA Auto, Leagas Delaney Praha, Pohádky České republiky.
2013 5. Ostrava Kamera Oko - hlavní cena - Nejlepší kamera za práci na filmu Kniha o plánu.

3.1 Marek Bartoš

Marek Bartoš je český fotograf narozen v roce 1981 v Praze, kde momentálně žije. Na ateliér Reklamní fotografie nastoupil v roce 2001, poté co vystudoval Střední průmyslovou školu sdělovací techniky v Praze, konkrétně obor obrazová a zvuková technika – produkce. Zvládal práci jak s velkým formátem, tak ve fotokomoře. Během studia ve Zlíně odjel načerpat zkušenosti na studia do Spojených států amerických. Několik let pracoval jako asistent u českých i zahraničních fotografů. Velký důraz ve své práci klade na smysluplné projekty a jejich propojení s běžným životem. Hledání symbolů a izolování jednotlivých výjevů ve směsici věcí pro jeho práci typická. Hlavní motivem často bývají potraviny a jídlo, se kterými pracuje velmi precizně. Vedle fotografie se věnuje i kameře a divadlu. Je členem divadelního spolku Temporary Collective.

Rozbor:

Marek Bartoš své dovednosti začal rozvíjet už na střední škole, kde se naučil pracovat v temné komoře. Když se podíváme na jeho tvorbu v začátku studia na ARF, můžeme pozorovat vysokou technickou kvalitu a preciznost. Nejvíce se to projevilo u cvičení „Móda“, které se skládá ze čtyř fotografií jednoho modelu a kde působivě pracuje se světlem a barvou celé scény. Dále také u katalogu, který zpracovával pro praktickou bakalářskou práci, opět fotografuje módu s využitím ženského modelu, ale tentokrát v exteriéru. Vytvořil si tým lidí, který se skládal z vizážistky, stylistky a asistenta. V anotaci k tomuto souboru sám uvádí, že „Bez žádného z nich bych se neobešel – k vytvoření módní fotografie je potřeba tým, kde každý hraje stejně důležitou roli jako samotný fotograf.“

Snažil se pojmout fotografování více volnějším způsobem. Fotografovaný model neboli objekt se vytrácí – práce s neostrostí, abstrakce, tvrdý flash. S tímto vizuálním stylem se můžeme setkávat v dnes již známých magazínech jako I-D, Another Magazine nebo Esquire. Přesně tento přístup byl pro Marka Bartoše mnohem zajímavější a podnětnější. Uvádí, že byl v této době hodně ovlivněn autory, jako jsou Nick Knight, Nadav Karder, Jurgen Teller či Terry Richardson. Z jejich práce prý cítil vášeň a pochopení fotografovaného. Zde můžeme zmínit práci Nicka Knighta, kterého Bartoš sám uvádí ve své anotaci. Jedná se o britského módního fotografa a zakladatele SHOWstudia, který často využívá motivy květin ve spojení s komerční fotografií a zachází tak až do surrealismu.

U volného souboru, který vznikl jako hlavní část praktické bakalářské práce, můžeme opět pozorovat kvalitní technickou práci, jenž je podtržena zajímavou vizualitou. Jedná se o cyklus jménem „Štědrovečerní večeře“, kde se autor snaží poukázat. Slovy autora „Co vlastně kapr prožil, než se dostal až k nám na stůl?“. Celý soubor je složen z těžko popsatelných a lehce abstraktních obrazů, které jsou občas proložené popisnými snímky pro nastínění prostředí, ve kterém se vše odehrává. Fotografie dohromady tvoří velice působivý celek i díky často monochromatickému barevnému řešení. Je zde využito hlavně odstínů modré a červené, které ve spojení vytváří lehce nepříjemný a drsný pocit. Pro autora to byla dlouhodobá práce. Věnoval se jí skoro tři roky.

„chlad, krev, zima, beznaděj“

Studium na ARF mu přineslo nejen možnost pracovat v profesionálním ateliéru a konzultace s profesionálními fotografy, ale i kontakty, a hlavně spoustu přátel, se kterými studoval a dodnes se s nimi stýká. Toho si na celém studiu váží nejvíce. V rozhovoru pro doc. Tomáše Pospěcha uvádí:

„Důležité pro mne byly informace ohledně marketingu.“

Podobně situaci popisuje i v našem rozhovoru a uvádí, že velice oceňuje např. kontakt s reklamní agenturou a klienty. Na to ho škola řádně připravila.

Už několik let pracuje jako reklamní a komerční fotograf se zaměřením především na jídlo. Na svém webu uvádí: *„Miluji jídlo a focení, a tak jsem tyhle dvě věci spojil dohromady. Každý den mám obě své vášně doslova pod nosem. Moje práce mě zavedla do kuchyní všech předních českých šéfkuchařů.“* Což můžeme potvrdit například díky spolupráci se známým českým kuchařem Zdeňkem Pohlreichem, kterému fotografoval jídlo do knihy „Kulinárium“.

„Při realizaci fotografií do této knihy jsem se konečně naučil pořádně vařit.“

V současnosti pracuje na dokumentární sérii studující práci naturálních vinařů a život na vinici v Čechách a na Moravě. Dlouhodobě je členem spolku Temporary Collective, kde s ostatními členy společně připravují divadelní a taneční představení, např. Putinovy agenty na Jatkách 78 nebo aktuálně taneční představení Insectum in Prague v divadle Ponec. Nesmíme opomenout spolupráce s firmami jako je Becherovka, Moser, Albert, Bageterie Boulevard a spousta dalších. V rozhovoru pro tuto práci uvádí jako slova na konec:

„Živím se fotografií, fotím převážně jídlo – knihy, magazíny, reklamu. Živím se tím, co jsem vystudoval a za to patří díky také ARF, škola mě naváděla a pomáhala přemýšlet o médiu fotografie a mých dalších krocích v profesi.“

ze souboru„Štědrovečerní večeře“
autor Marek Bartoš
archiv ateliéru Reklamní fotografie

3.2 /

Jana Mattas Horáčková

Studium:

1999 – 2003 Soukromá vyšší odborná škola a Střední umělecká škola grafická, s.r.o. – Grafický design – propagační výtvarnictví
2003 – 2009 Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně, Fakulta multimediálních komunikací – obor Vizuální umění, katedra Reklamní fotografie a grafického designu
2008 – 2011 Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze – Teorie a historie designu a nových médií

Výstavy:

2002 Jihlavská desítka, Galerie měsíc ve dne, České Budějovice
2003 Ústecký salón, Galerie pod radnicí, Ústí nad Orlicí
2004 Ústecký salón, Galerie pod radnicí, Ústí nad Orlicí
2005 Ústecký salón, Galerie pod radnicí, Ústí nad Orlicí
2005 Fotopohoda – výstava semestrálních prací studentů, Vsetín

3.2 Jana Mattas Horáčková

Jana Horáčková (Mattasová) je odborná pedagožka dějin umění a designu, redaktorka magazínu CzechDesign, fotografka a absolventka ateliéru Reklamní fotografie. Na ateliér nastoupila v roce 2003 poté, co absolvovala Střední uměleckou školu grafickou v Jihlavě, obor propagační výtvarnictví. Při šestiletém studiu zlínského ateliéru si našla oblibu spíše v přednáškách z dějin fotografie a filmu, což ji dále vedlo ke studiu na UMPRUM na Katedře teorie a dějin umění, obor Teorie a historie designu a nových médií – navazující magisterské studium. Během studia ve Zlíně se tedy zajímala hlavně o teorii a snažila se o užší vedení a častější konzultace, jak po technické, tak i po výtvarné stránce. Ve čtvrtém ročníku byla dokonce na stáži Universidade do Algarve, Escola Superior de Educação, v Portugalsku. Více než cvičení si užívala HOMMAGE, ilustraci a spíše volnější věci. Raději než fotografování porcelánu měla tvorbu cyklů a různých publikací. Byla ráda, že jí to naučilo přemýšlet jak nad skladbou souboru, tak i nad technickou stránkou. V současnosti se věnuje spíše designu.Provozuje také ubytování na Jižní Moravě a stará se o dvě děti. Neustále ale fotografuje a vede si takový svůj deník, který je prý nekonečný.

Rozbor:

Od příchodu na ateliér Reklamní fotografie v roce 2003, pracovala spíše na volnějších věcech, než na zadaných reklamních cvičeních. Její největší zálibou byly přednášky z dějin fotografie a filmu na což navázala po absolvování ARF dalším magisterským studiem na UMPRUM, na katedře Dějin umění a estetiky. Ovlivnění přicházelo hlavně od pedagogů, kteří se soustředili na teorii, takže můžeme říci, že od začátku studia šla spíše touto cestou. Prošla si ale všemi ateliérovými zadáními a sama z nich může vyzdvyhnout například Tvář a tělo, nebo Medailon osobnosti.

„Tato témata jsem si určitě užila více, než třeba porcelán.“

Zpětně je za zmíněná cvičení ráda hlavně kvůli tomu, že byla, stejně jako všichni ostatní studenti, nucena k důkladnějšímu přemýšlení o celém cyklu. Stejně tak i o technické stránce a výsledné realizaci, protože se z obou těchto cvičení odevzdávala publikace. Z osobního hlediska je důležité napsat, že na tyto zadání využila členy své rodiny. To jí pomohlo utužit vztahy.

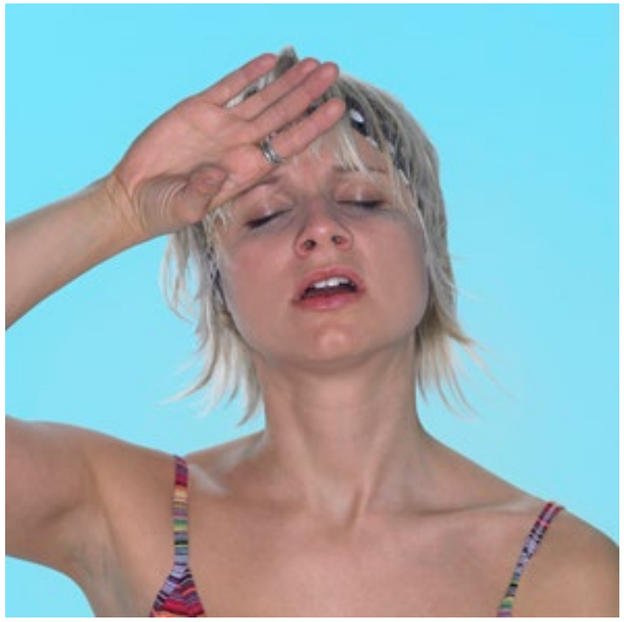
Ve svém portfoliu, které vytvořila za bakalářské studium, se prezentuje hlavně ateliérovými cvičeními jako je architektura, tvář a tělo, móda, zátiší až po volnou tvorbu. Svoji kreativitu nám prezentuje cvičením s názvem „Člověk“, kdy se nesnaží popisně zaznamenávat části lidského těla, ale pracuje s lehkou abstrakcí a neostrostí. Snímky v nás mohou evokovat lehké ovlivnění prací Františka Drtikola, což byl český fotograf tvořící začátkem 20. století. Dále také uvádí autory jako jsou Ivan Pinkava, Helmut Newton až k Dianě Arbus. Fotografie Jany jsou možná více minimalistické a mohou v nás vzbuzovat až snovou atmosféru. Zmíněné cvičení v Janě ještě více probudilo zájem o fotografování aktu, kterému se následně začala více věnovat.

Prošla si těžkým obdobím, kdy se lehce trápila a začínala tušit, že pro reklamní fotografii není ten správný typ člověka. Na tyto pocity navazovala ve své praktické diplomové práci. Její volný soubor pojednává o pocitech a hledání sama sebe. Snažila se mapovat vlastní identitu a svůj vztah k sobě samé. Nechávala se inspirovat prací Dity Pepe, českou fotografkou a pedagožkou na Institutu tvůrčí fotografie. Na toto téma navázala též ve svém teoretické části, která byla o hledání identity v současné české fotografii. Sama se ve své tvorbě začala více zabývat aktuálními problemy žen. Největší rozvoj Jany ohledně psaní o umění nastal až na UMPRUM, potom co se zapojila do organizace CzechDesign, kde v letech 2011 až 2014 vedla galerii. V současnosti se psaní věnuje naplno, k tomu funguje jako odborný pedagog a provozuje ubytování.

ze souboru „Člověk“
autor Jana Mattas Horáčková
archiv ateliéru Reklamní fotografie

ze souboru praktické bakalářské práce
autor Jana Mattas Horáčková
archiv ateliéru Reklamní fotografie

3.3 /

Petr Willert

Vzdělání:

2000–2004 Střední uměleckoprůmyslová škola Uherské Hradiště – Užitá fotografie
2004–2011 Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně, Fakulta multimediálních komunikací – Ateliér Reklamní fotografie

Výstavy:

2010 Něco z babičky, Fotograf Gallery ROOM, Praha, Česká republika
2013 Zátiší, Galerie Kabinet T, Zlín, Česká republika

3.3 Petr Willert

Petr Willert je český fotograf a pedagog. Vystudoval obor Užitá fotografie na Střední škole uměleckoprůmyslové v Uherském Hradišti. ze které potom pokračoval na ateliér Reklamní fotografie ve Zlíně. Zde působil mezi lety 2004 až 2011. Poté se vrátil na SUPŠ do Uherského Hradiště, kde začal vyučovat fotografii. V současné době bude nastupovat jako externí pedagog i na ARF. Momentálně se věnuje vlastní volné tvorbě, což je rodinná fotografie a poslední dva roky i florální tématice. Také pomáhá s uničovským fotofestivalem UFF.

Rozbor:

Fotografický vývoj Petra Willerta byl už od začátku studia v ateliéru Reklamní fotografie ve Zlíně podpořen absolvováním podobného oboru na střední škole. Po technické stránce pociťoval lehký náskok před ostatními spolužáky, kteří neměli s prací v temné komoře zkušenosti. Na druhou stranu zastává ten názor, že studenti, např. z gymnázií, mají na VŠ jistou výhodu v tom, že nejsou zatížení klasickými fotografickými postupy. Člověk se dle něj formuje a profiluje během studia a má to často snazší, když není ovlivněn jinou školou, kde se pracovalo a uvažovalo úplně jinak.

Během ateliérových cvičení vše zvládal obsahově a technicky dobře, ale v kontextu doby, kdy se rozvíjela digitální fotografie, mu připadaly některé úkoly zastaralé. Postupem času si ale uvědomoval, že většina z nich smysl měla, ale stejně si stále není analogovým způsobem zpracování jistý. Ateliérová zadání plnil po svém. Měl tu výhodu, že dokázal propojit svoji volnou tvorbu se zadanými tématy a pokračovat v ní i po skončení studia. To můžeme považovat za zdárný příklad, kdy student neustále pracuje na tom, co ho zajímá a hlavně naplňuje. Taková práce potom působí o dost lépe.

Ve své volné tvorbě se soustředí na fotografování své babičky a prostředí, ve kterém žije. Jak bylo zmíněno, dokázal tuto práci propojit se zadanými ateliérovými tématy. To můžeme zpozorovat u cvičení „Móda“, kdy fotografoval modelku v prostředí babiččina bytu. To se opakovalo také u zadání jménem „Pomníčky“, což je práce obsahující pouze zátiší. Na každém můžeme vidět květinu a občas i viditelnou fotografii jednoho nebo více členů rodiny, což má evokovat pomníky. Přestože se pak vzdálil od místa, kde babička žije, i tak si držel vesnickou a rodinnou tématiku. Do většiny svých cvičení vkládal něco svého a díky tomu si vytvořil vlastní rukopis, který si drží až do současnosti. Dalo by se říci, že Petr Willert zvládal dobře fotografovat jak dokument, tak komerci. Přestože se touto cestou nehodlal vydávat, nedělalo by mu problém se v tomto směru uplatnit.

Nejdůležitější soubor, který během studia vytvořil, byla jeho diplomová práce. Tento cyklus se jmenoval „Pocta“ a navazoval na sérii „Dobrá hospodyňka má pro pírko přes plot skočit“, který je volnou interpretací fráze z knihy Babička od Boženy Němcové.

Pocta

Volné převedení známé knihy, tvoří několik dílčích souborů, které na sebe navazují a vzájemně se doplňují. Jednotlivé motivy jsou vyobrazeny skrze nalezená zátiší a drobné domácí výjevy, jejichž prostředníkem se stala „opět“ moje babička. Často tak vidíme obrazy, které v sobě nesou notnou dávku nostalgie. Ta na snímcích odkrývá kuriozity a jiné drobné podivnosti vznikající v útrobách dvoupokojového bytu. Vymezený prostor o několika místnostech i přes mnohé změny v sobě neustále ukrývá estetiku typickou pro starší generace.
Často slýcháváme, že za našich mladých let se toto stát nemohlo nebo že tenkrát si takovéto věci nikdo nedovolil. Opravdu byly předešlé generace o tolik lepší?
I na tuto otázku se snaží fotografie reagovat. Mnohdy i s trochu ironickým jazykem fotografie přetváří významy textu Boženy Němcové a snaží se najít rozdíly nebo podobnosti mezi babičkou z knížky a babičkou současnou. Příkladem může být „Babiččina“ věta:

„Čeho dost, snadno tím plýtvati,…“

Naše babičky jsou mnohdy šetrné, až to může lidem mladší generace připadat nelogické anebo přehnané. Přesto i u nich se setkáme s momenty, kdy se jim nejednou nepodaří onu šetrnost do puntíku dodržet. V tomto případě je tomu však dobře, protože z mnohých nespotřebovaných potravin se stávají objekty hodné fotografického zájmu, u kterých není často ani poznat, co přesně že to na snímku zachyceno. Jindy se jedná o obyčejné nahodilosti, které nemusí být notně babičkovským anachronizmem.
V tomto ohledu dobře funguje například fráze: „Co člověku ke škodě nebo k užitku a zabít se musí, no, spánembohem, zabte to, jen nemučit.“ V tomto případě hrají hlavní roli především základy masových vývarů, polévek, jako u torza kuřete se zeleninovým dekorem, nebo vydařená struktura játrového knedlíčku v babiččině ruce. Vzhledem k většímu rozsahu je cyklus součástí jak volného výstavního souboru, tak i reprezentativní publikace. Na rozdíl od knihy, která snímky rozděluje do jednotlivých kapitol, nabízí výstavní soubor mírně odlišný způsob prezentace. Vybrané fotografie nejsou rozdělené do podkapitol, ale tvoří celek, v kterém je využito více formátů fotografií. Odkaz k Babičce tak zde není jediným možným čtením těchto fotografií.
Samotná estetika snímků si ponechává dokumentární charakter a v jistém ohledu se i snaží analyzovat výjevy na fotografiích. Vše je podpořeno jemným osvětlením, bez složitých světelných konstruktů. S obdobnou světelnou atmosférou se můžeme setkat i u mnohých zátiší Terezy Kabůrkové, odkazující se v barevném podání „Sudkovské“ obrazové estetice. Avšak zde se zpravidla jedná o autentické záběry jen s minimem aranžmá, které tak zpravidla komentují reálné situace
Cyklus Pocta se v mnohém odkazuje k tradici a skrze různá čtení se stává upomínkovým záznamem poukazujícím na přítomnost minulosti obsažené v naší přítomnosti.

Petr Willert

Z tohoto cyklu můžeme cítit vizuální inspiraci Michalem Kalhousem, nebo dokonce Josefem Sudkem. Kdy vidíme různá zátiší, která sice působí trošku banálně, ale přesto nás ihned zaujmou, připomíná to zmíněného Michala Kalhouse, českého fotografa, pedagoga a v současné době děkana Fakulty umění Ostravské univerzity. Právě pro jeho tvorbu je role banálního zátiší a společně i rodinného dokumentu velice stěžejní. Současně je celý cyklus doplněn portréty babičky koukající z okna, což nutí k zamyšlení, kam se dívá.

Po seznámení s Petrovou tvorbou můžeme říci, že jeho následné uplatnění po škole dává smysl. Má určitě co předávat a je velice důležité, že je ve své práci dost flexibilní a není omezen jen na jeden směr. To je při vyučování na střední škole v tomto oboru dost důležité. Většinou tyto školy s obory zaměřenými na fotografii a obecně umělecké obory mají jen slabé pedagogické zastoupení. Tudíž je důležité, aby vyučující měl rozhled a zkušenost v co nejvíce odvětvích.

V současné době se fotografií stále zabývá. Nevytváří toho sice tolik, jako třeba během studia, ale jak sám říká: „I když na své volné tvorbě nepracuju tak intenzivně, v mém pomyslném šuplíku pořád něco nového přibývá.“ Můžeme se zamyslet, jestli to není díky tomu, že většinu času ve škole tvořil to, co on sám chtěl a co mu připadalo důležité.

ze souboru „Pocta“
autor Petr Willert
archiv ateliéru Reklamní fotografie

3.4 /

Vendula Knopová

Vzdělání:

2003–2007 Střední škola uměleckých řemesel v Brně, obor Fotografie
2007–2015 Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně, Fakulta multimediálních komunikací – Ateliér Reklamní fotografie

Výstavy:

2020 I would like to introduce you to my burnout, Gandy gallery, Bratislava, SK
2019 Gandy gallery, Bratislava, SK
2019 Gandy gallery for LOOP, Barcelona, ES
2017 32e Festival International de Mode et de Photographie, Villa Noailles, Hyères, FR
2016 "Živijó", Gandy gallery, Bratislava, SK
2016 "Wedding Dress for Enemies", Le Cœur, Paris, FR
2013 "Two walks and the middle falls down", FAIT Gallery, Brno, CZ
-
2017 "Give me Yesterday", Fondazione Prada, Milan, IT
2017 "Perfect Storm", NRW-Forum, Düsseldorf, DE
2016 Exhibition of the winners – 31e Festival International de Mode et de Photographie, Ministère de la culture et de la communication, Paris, FR
2015 "The Devil May Care", Noorderlicht, Groningen, NL
2015 Photofestival, Uničov, CZ
2014 "Před pikolou za pikolou", FAIT Gallery, Brno, CZ
2013 The Intimate Circle in Contemporary Czech Photography, House of Arts, Bratislava, SK
2013 "Tetradekagon", FAIT Gallery, Brno, CZ

Ocenění:

2016 GRAND PRIX DU JURY, International festival of fashion and photography in Hyéres
2015 Grand prix / Poznań Photo Diploma Awards
2015 Arte Creative awards / Portfolio Review Dusseldorf
2013 ON_award / OFF_festival Bratislava
2012 1st place in an international photographic competition Frame

3.4 Vendula Knopová

Vendula Knopová je česká umělkyně, která se dříve zabývala fotografií. Narodila se v roce 1987 a pochází z Ústí nad Orlicí. V současné době disponuje jedním dítětem, věnuje se volnému umění a retušuje fotografie. Jo a nemá řidičák! Absolvovala ateliér Reklamní fotografie na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně. V roce 2016 získala ocenění Grand Prix de Jury na Mezinárodním festivalu módy a fotografie v Hyères (FR). Kromě toho v roce 2015 obdržela Arte Creative Award (Portfolio Review Düsseldorf) a Grand Prix na Poznań Photo Diploma Awards nebo v roce 2013 ON Award na OFF Festivalu v Bratislavě. Její tvorba byla prezentována na vícero domácích, ale i zahraničních výstavách.

Rozbor:

Tak jak v roce 2013 napsal Tomáš Pospěch: „… vrací nás k tomu, čemu jsme se kdysi jistě smáli, ale co dospělost smázla. Inscenuje situační humor, zpřítomňuje jej – někdy obrazem, někdy textem. Ostatně, chuť působit za každou cenu nevážně, potřeba shodit své vážné úsilí, je Vendule nejspíš odpradávna vlastní…“, tak můžeme popsat tvorbu Venduly Knopové. Umělkyně pracovala s médiem fotografie už od střední školy. Absolvovala ji v Brně a následně pokračovala na ateliéru Reklamní fotografie ve Zlíně. Studium brala pozitivně a většinu zadání jako takovou výzvu. Sama se nijak zvláště netrápila technickou stránkou fotografie, ale spíše tou kreativní. Zároveň měla pocit, že se v technice v porovnání s ostatními studenty vysokých škol vyzná lépe. Vendula o sobě sama tvrdí, že je dost velký perfekcionista, takže každá její práce musela být dotažená do posledního detailu. Snažila se všechno dělat trošku jinak než ostatní a díky tomu si vytvořila svůj vlastní rukopis. Ten se výrazně promítal do většiny souboru, které tvořila. Zlomová pro ni byla diplomová práce, která byla vystavena i na výstavě v Holandsku. V tomto cyklu, jenž nese název „Tutorial“, řeší své dětství a snaží se za ním udělat tečku.

Tutorial

Výchovný tutorial je bestofko z hardisku mý mámy, který nejprve musel podstoupit náležitou selekci snímků domácích zvířat a přírodních katastrof. Já jsem Vendula a patřím do složky „Velké děti“. Plním funkci sourozenecké ikony a černé ovce. Dětství je jako kotrmelec, jako bublina ze žvejky a taky můžeš říct slovo hovno bez výčitek.

Čau, kde seš?
Mami, sem v kavárně.
To si jako neumíš udělat kafe doma nebo co?

Můžeme vidět jedinečnou práci, kdy autorka pracuje s rodinným archivem a vytváří velice působivou publikaci. Zasahuje do fotografií, záměrně je ořezává a graficky skládá.

„Byla to knížka o mojí rodině a za tou si stojím dodnes. Většina mých věcí už se mě nelíbí, ale na tohle jsem pořád pyšná.“

Po celou dobu studia Vendula Knopová věděla, že bude pokračovat s uplatněním ve fotografii, jako reklamní fotografka. Už během studia aěla spoustu zakázek a ani ji nenapadlo, že by to mohlo dopadnout jinak. Fotografovala například pro českého designéra Michala Landu nebo módní návrhářku Hanu Frisonsovou.

V roce 2014 měla ale první syndrom vyhoření, a to kvůli různým okolnostem a práci dohromady. Zkolabovala a dostala se dokonce až do nemocnice, protože ztratila sluch. V rozhovoru, který dělala s Peterem Kolarčikem pro podcast „Na čom makáš“, uvedla, že to bylo následkem velkého stresu po výstavě. Nechtěla končit s fotografováním, takže se k tomu ještě zvládla vrátit. V průběhu několika let se jí všechno rozleželo v hlavě a zjistila, že fotografie pro ni je už jaksi vyčerpaný zdroj radost, a rozhodla se s ní skončit.

„Je dobrý vhodně odhadnout kdy s tvorbou skončit.“

Našla si jinou radost a tou byl život, jak sama poznamenala. Začala více cestovat a poznávat jiné sféry než jen fotografování. V současnosti se živí převážně retušováním fotografií a jejich prodejem. Je v bodě života, kdy je spokojená a šťastná. Fotografii teď bere hlavně jako možnost zaznamenat něco hmotného.

ze souboru „Tutorial“
autor Vendula Knopová
archiv ateliéru Reklamní fotografie

3.5 /

Andrea Marie Malinová

Vzdělání:

2007–2010 Střední uměleckoprůmyslová škola Uherské Hradiště
2011–2016 Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně, Fakulta multimediálních komunikací - obor Vizuální umění, katedra Reklamní fotografie
2014–2018 Filozoficko-přírodovědecká fakulta Slezské univerzity v Opavě – obor Tvůrčí fotografie

Výstavy:

2012 kolektivní výstava studentů, Kino Hvězda, Uherské Hradiště
2013 kolektivní výstava, Čundrkantryšou, Photogether Gallery, Zlín
2014 kolektivní výstava bakalářských a magisterských prací, FINAL.PDF, Zlín
2014 Slepý pes, Multiumělecké sympozium, Bojkovice
2014 Výstava k 20. výročí Czech Press Photo, Staroměstská radnice, Praha
2015 Zo šuflíku, Dům umění, Zlín
2015 MENU2, Dolenjska cesta 83, Ljubljana
2015 POKOJE, Cihelná 4, Praha
2015 FAIRYTALES, Benus University, Jakarta
2015 FAIRYTALES, Photogether Gallery, Zlín
2015 autorská výstava, Galerie Jiřího Putny, Brno
2015 kolektivní výstava Mladé české fotografie, Praha – Klánovice
2017 Teritoria tváře – portrét v kontextu, areál EX MOSILANA, Brno
2017 End Credits, Filmový Uzel, Zlín
2018 DOUPĚ – výstava volně inspirovaná povídkou, Doupě Franze Kafky
2020 Sebeurčení, Fotografická výstava s Renátou Běčákovou, Opava
2020 Skupinová výstava mladé české fotografie, Galerie Mart, Jekatěrinburg
2020 Andrea Malinová – Mrtvá žába, Antikvariát a klub Fiducia, Ostrava
2021 Naděje, skupinová výstava, Galerie Fasáda, Praha
2021 Výstava 30 let Institutu tvůrčí fotografie, Městské muzeum, Zabrze

Ocenění:

2014 Canon Junior Awards v rámci 20. výročí Czech Press Photo 2014/ Praha, Česká republika
1. cena ve fotografické soutěži SUPRISE ME/ Gelsenkirchen, Germany
2019 Cena pro mladé fotografy na mezinárodním fotografickém festivalu/ Prague Photo 2019

3.5 Andrea Marie Malinová

Andrea Marie Malinová je česká fotografka a od září roku 2022 pedagožka na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti. Narodila se v roce 1991 a momentálně žije ve Slušovicích. Na ateliér Reklamní fotografie nastoupila v roce 2011 po ukončení studia na již zmíněné SUPŠUH. Souběžně potom studovala magisterský obor na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. V roce 2014 vyhrála cenu Canon Junior Awards v rámci Czech Press Photo a pět let nato i Cenu pro mladé fotografy na mezinárodním fotografickém festivalu pod záštitou Prague Photo. Ve své práci se věnuje jak komerční fotografii, tak své volné tvorbě. Aktuálně tvoří vizuální stylizovaný deník svých dětí.

Rozbor:

Andrea Marie Malinová, jako většina absolventů zmíněných v této práci, také studovala střední školu zaměřenou na fotografii. Konkrétně se jednalo o Střední uměleckoprůmyslovou školu v Uherském Hradišti. Během tohoto studia se dost posunula ve vnímání historického kontextu, skladbě souborů, vizuální návaznosti, a především objasnění důvodu proč dělá to, co dělá. Prohlašuje, že to bylo hlavně díky novým pedagogům, kteří na této střední škole začínali přednášet. Jednalo se o Lumíra Ančince, který působil jako odborný asistent i v ateliéru Reklamní fotografie ve Zlíně a přednášel základy techniky a práce s velkoformátovým aparátem. Dále to byl také zmiňovaný absolvent Petr Willert, který právě na této střední škole přednášel dějiny fotografie.

Andrea měla začátkem studia na ateliéru Reklamní fotografie trošku problém s prací v temné komoře, konkrétně se jednalo o zvětšování. To bylo podmíněno nedostatečnou praxí ze střední školy. Oproti dnešní době se dbalo více na technickou preciznost a kvalitu, takže se našlo i pár jedinců, kteří studium nedokončili a s fotkou už nemají nic společného. To byla věc, co zapříčinila opakování jednoho cvičení až v děkanském termínu. Z toho pramenily časté stavy smutku a beznaděje.

Inscenovaná fotografie s prvky dokumentu – tak by se dala popsat práce této autorky. Její volná tvorba se z velké části točí kolem přírody a osobních témat ze života. Když si tento fotografický směr lehce nastíníme, tak jedním z prvních, kdo využil prvky dokumentu ve svých pečlivě zinscenovaných montážích, byl kanadský autor Jeff Wall. Jeho snímky zobrazují svět absolutní umělosti, postavený proti legendě rozhodujícího okamžiku. Je v nich spousta osamělosti, sociálního úpadku, přelidněných světů v hezkých, dokonalých, barevných a vyumělkovaných otiscích. Tímto způsobem pracovala Andrea Marie Malinová většinu svého studia a následně i po jeho ukončení až do současnosti. První soubor, kdy se tento vizuální styl a rukopis začal projevovat, byl cyklus k zadání „Pantomima“, které si vylosovala. Paradoxně toto cvičení nechtěla vůbec dělat, ale díky jejímu vedoucímu, kterým byl Andrii Konontsev, se v něm našla a vytvořila soubor, jenž byl následně oceněn v rámci Czech Press Photo – young award. V tomto projektu se zaobírá tématem vztahu mezi ní a jejím přítelem. V anotaci píše:

„To, co dělá člověka člověkem, jsou mimo jiné lidi, kteří ho ovlivňují. Formování osobnosti jako člena společnosti však nejvíce ovlivní lidé, kteří jsou v bezprostřední blízkosti. Niterní pocity, které provázejí vztah dvou lidí, ale to všechno na hranici pantomimické hry. Vždy se však snažím udržet vtip a nadsázku. Snažím se pracovat s určitou fikcí, pohrávám si s kompozicemi. Snažím se v tomto souboru ukázat naše rituály, místo, kde žijeme, a pracovat s vizuálem tohoto místa.“

Celý cyklus je tedy inscenovaný a s lehkou nadsázkou nám představuje vztah dvou lidí, kteří spolu žijí. Andrea důmyslně pracuje s kompozicí, světlem a barevností jednotlivých záběrů, které na sebe navazují. Její další zásadní cyklus je bakalářská práce, kde začíná se svým dlouhodobým projektem. Nese název „Svázaná krajina“ a dalo by se říci, že v něm obrací krutou realitu, ve které žijeme. V dnešní době totiž člověk pohlcuje vše kolem sebe. Ničí přírodu, zastavuje louky a pole továrnami, je neohleduplný.

„Chtěla jsem člověka postavit do opačné role, kdy není krajina jím svazována ale on sám je pod jejím vlivem. Postavit člověka do role, kdy je přinucen naslouchat jí a přemýšlet o ní jako o prostředí, kterým bychom se měli inspirovat a respektovat ho. Fotografie vznikaly formou terapie, jak ze strany fotografa (mě), tak ze strany fotografovaného modelu, který je doslova obložen přírodou a vstřebává její energii. Ve své podstatě jsem chtěla, aby byl člověk svazován krajinou, vnímal její strukturu, vůně a barvy. Šlo mi nejen o fotografie samotné ale také o akt fotografování a vnímání člověka v netypické situaci. Často se stávalo, že lidé přestali mluvit a jenom se zavřenýma očima přemýšleli nad podstatou bytí.“

Nechala se volně inspirovat českými i zahraničními Land artisty, kteří pracují s motivem krajiny, naslouchají ji a jsou v její bezprostřední blízkosti. Můžeme zmínit například Teresu Murak, jednu z nejvýznamějších polských umělkyň v kategorii land artu. Klíčové je pro ni místo, tělo, čas, energie životního cyklu, vedoucí ze smyslové dimenze do duchovní a náboženské roviny. Rostliny používá jako pokrývku těla a sleduje jejich život, který se posouvá k zániku. Soubor Svázaná krajina je opět zpracován velmi dobře barevně i kompozičně. Jako celek na nás působí velmi dobře. Z většiny fotografií můžeme cítit klid a možná až takovou meditativní atmosféru. Do celku Andrea zakomponovala i svůj autoportrét, který nám může z celého souboru lehce vybočovat. Nejspíš to bude výrazem, který autorka zvolila. Působí na nás smutně a možná až trošku depresivně.

Dále si můžete nastínit její praktickou část diplomové práce. Andrea pokračuje ve svém bakalářském projektu na téma „Svázaná krajina“ a dále rozpracovává co před pár lety začala. Pro porovnání s předešlou prací využívá méně motivu člověka a pracuje více s přírodními objekty, které zasazuje do čisté světlé místnosti. Koncept celé práce je stále stejný, ale můžeme říci, že díky většímu rozpracování se cyklus posunul o kus dále.

Veškerou práci doplňovala také vzděláním po teoretické stránce. Oblíbila si přednášky paní MgA. Lucie Fišerové, připadalo jí totiž fascinující, jakým způsobem mluví o fotografiích a jaké cvičení s nimi dělá. To v pozdější době pociťovala jako ovlivnění. Jinak ji na ateliéru z pedagogů nikdo zvlášť neoslovil. Měla také moc ráda hodiny sociologie s doc. Jiřím Siostrzonkem. Andrea po celou dobu studia věděla, kam její tvorba bude směřovat, a měla svůj cíl, za kterým od počátku šla. Chtěla pracovat s inscenovanou lehce dokumentární fotografií. Poměrně dlouho si promýšlí své snímky, píše o nich do deníku, kreslí si návrhy a až následně fotí. Ráda hledá vizuální absurdno a využívá lidi jako takový materiál nebo podklad. To se jí podařilo a volné tvorbě se věnuje neustále.

„Studium ateliéru Reklamní fotografie mi rozhodně pomohlo ve vnímání technické preciznosti obrazu, zvýšených nároků na sebe i ostatní.“

Po úspěšném absolvování magisterského studia ve Zlíně se přihlásila na navazující do Opavy na Institut tvůrčí fotografie. To ji přineslo zase další a úplně jiný pohled na fotografii. Souběžně se studiem otěhotněla a zvládla pracovat v produktových ateliérech na full-time. K tomu ráda fotí svatby a přivydělává si na volné noze. Od září roku 2022 nastupuje na UMPRUM v Uherském Hradišti jako pedagog.

ze souboru „Svázaná krajina“
autor Andrea Marie Malinová
archiv ateliéru Reklamní fotografie

3.6 /

Elsa Rauerová

Vzdělání:

2008–2012 Střední škola umění a designu a Vyšší odborná škola Brno, obor Oděv
2012–2015 Masarykova Univerzita, Pedagogická fakulta, Výtvarná výchova a vizuální tvorba se zaměřením na vzdělávání
2015–současnost Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně, Fakulta multimediálních komunikací – Ateliér Reklamní fotografie

Výstavy:

2016 Tune, Moving Types, ACHTART06, Frankfurt
2016 Vernisáž, skupinová výstava, Photogether Gallery, Zlín
2018 Tichá pošta, přehlídka studentských prací, Zlín Design Week
2018 Jezinky, galerie Žlutá ponorka, Znojmo
2019 Spirit and Opportunity, galerie Komnata, Zlín
2020 Floordrobe Ceremony, Fiducia Gallery, Ostrava
2021 Týrání koček, Kabinet T., Zlín
2022 Vyšší princip, skupinová výstava, G4, Cheb

Ocenění:

2022 Nejkrásnější kniha roku 2021, kategorie Bibliofilie a autorské práce, Týrání koček

3.6 Elsa Rauerová

Elsa Raurová je umělkyně, kurátorka galerie Photogether a současně doktorandka Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Po střední škole zaměřené na textil pokračovala na Katedře výtvarné výchovy Pedagogické fakulty MU v Brně. Následně absolvovala bakalářské a magisterské studium na ateliéru Reklamní fotografie ve Zlíně. V současnosti zde pokračuje v doktorandském studiu. Společně s MgA. Matějem Skalickým vede galerii Photogether, která se nachází v protiatomovém krytu ve Zlíně. Ve své tvorbě se věnuje převážně environmentálním tématům a ekologii. Zajímá se o vztah člověka a oděvu a o vliv textilního průmyslu na životní prostředí. Pochází z Adamova, ale nyní žije ve Zlíně.

Rozbor:

Elsa Rauerová začínala svou uměleckou dráhu už na střední škole. Rozhodla se pro studium oděvu na Střední škole umění a designu v Brně. Po absolvování pokračovala na pedagogickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, konkrétně na Výtvarnou výchovu a vizualní tvorbu se zaměřením na vzdělání. Tam získala užitečný rozhled v oblasti současného umění, který ji v budoucnu pomohl. Když dokončila své první bakalářské vzdělání, rozhodla se pro změnu oboru. Vydala se na univerzitu Tomáše Bati ve Zlíně, obor Reklamní fotografie, kde opět začínala od bakalářského studia. V současné době zde pokračuje jako doktorand a proto má do většiny ateliérový sfér vhled. Od začátku prvního ročníku jí pomáhali spolužáci, kteří byli z fotografický škol připraveni na technickou práci. Díky tomu také zvládala všechna cvičení, protože v době studia nekorelovala výuka technologie se zadanými cvičeními a vzhledem k náročnosti nepociťovala dostatečnou průpravu výukou. Zásluhou toho se cítila často pod tlakem kvůli termínům a úrovni, kterou od sebe sama očekávala. Cestu k techničtějším cvičením a procesu volání fotografií si našla hlavně díky Michalu Buráňovi, kterého ona sama řadí mezi legendy ateliéru. Ještě jako student jí vedl cvičení Černá kostka a jeho průprava byla pro Elsu velice přínosná. Vedle toho ji ovlivnili MgA. Michal Reichstäter, MgA. Lucie Fišerová, Ph.D. a MgA. Nikola Tláskalová.

Jako její zásadní soubor můžeme považovat diplomovou práci „Superme“, kterou zakončila v roce 2019 magisterské studium. V tomto souboru se vrací k tomu, co dělala jako bakalářskou práci ještě v Brně. Tento způsob tvorby tajila od přijímaček až do půlky posledního ročníku. Jde vlastně o propojení fotografie a látky, ke které má autorka zásadní vztah.

Superme

„Zabývám se situací, ve které jedna věc překrývá druhou, ale obě jsou stále stejně patrné. Situací, kdy obě entity mohou existovat nezávisle na sobě, ale z pohledu současné normality je přirozené je vnímat současně. Draperie zformovaná do oděvu je svou ideální vizuální formou závislá na lidském těle a jeho dispozicích. To jí dodává přirozený tvar a podobu. Současně člověk je bez oblečení, druhé kůže, na svém těle vnímán odlišně. Nahota těla přitahuje pozornost, která je jinak pohlcena textilem. Usiluji o demonstraci stavu a jeho následnou destrukci a reorganizaci. Objevení vztahů mezi překrytým a překrývajícím a jejich následnou rekontextualizaci (destrukci, transformaci). Nejzazší situací je oddělení jednoho prvku od druhého.
Prostřednictvím draperií dochází k psychické i fyzické expanzi. Vylepšení, proměna identity nositele jeho oděvem se znovu utváří každým novým oblékáním. Čím více variant, textilních protetik se podaří člověku nastřádat tím větším jeho domnělá moc nad vlastní identitou. S postupujícím úsilím o stále aktuálnější seberealizaci skrze textil a s touhou po nezměrné variabilitě přichází přehlcení. Fotografický soubor nezachycuje inscenace, ale performativní vyjádření, které staví na osobním vztahu k odívání. Obrazy objektů s objevujícími se antropomorfními prvky jsou demonstrací jejich neautonomní existence.
Práce navazuje na principy práce Erwina Wurma s oděvem v rámci projektu One minute sculptures. Zaznamenané „sochy" nejsou však omezeny na člověka a jeho fyzické možnosti zaplnění prostoru uvnitř konkrétního kusu oblečení. Textil dostává svoji svobodnou nezávislou formu konkurující jeho jinak na člověku závislým podobám."

Elsa Rauerová

Na tomto přístupu už můžeme lehce vycítit touhu po něčem víc než jen po fotografii. Když se podíváme na tento cyklus v prostoru, jak je nainstalovaný a adjustovaný, můžeme říci, že je to něco co Elsu opravdu zajímá a čím tak trošku i žije. Věříme jí tento přístup a celé v nás vzbuzuje spoustu otázek, na které se snažíme odpovědět.

V současné době Elsa Rauerová pokračuje ve fotografování lehce sporadicky. Stále se věnuje své volné tvorbě, ale místo fotografie má potřebu pracovat spíše pomocí rukou a vytvářet něco víc.

„Fotka mi přestala stačit, ale s ohledem na její skladnost toho celkem lituji."

Poměrně dost se věnuje práci na novém projektu společně s MgA. Matějem Skalickým. Jedná se o nakladatelství Library Press, kde pracují s risografií a vydávají knížky. Risografie je vysokorychlostní digitální tiskový postup na rovný souvislý povrch. Byl vytvořen společností Riso Kagaku Corporation. Byl vytvořen hlavně pro vytváření velkých tisků a fotokopií. Je také známý jako tiskárna-duplikátor. Touto technikou vytvořili knihu „Týrání koček", která byla výstupem zajímavé společné výstavy právě doktorandů z ateliéru Reklamní fotografie. Šlo o performativní výstavu v galerii Kabinet T. ve Zlíně a výstupem byla právě ona publikace, jež vyhrála cenu Nejkrásnější kniha roku 2021 v kategorii bibliofilie a autorské práce.

ze souboru „Superme"
autor Elsa Rauerová
Galerie Fiducia, Ostrava
archiv ateliéru Reklamní fotografie

4. Závěr

Každý student se postupem času nějak formuje. Škola je instituce, která nám v tom může pomoci. Může nás nasměrovat jistým směrem, kterým třeba nějaký čas půjdeme. Jsou to roky, ve kterých se člověk snaží najít. Snažíme se zjistit, co je pro nás důležité a jak budeme v životě pokračovat. Během tohoto období na nás působí veliký tlak, můžeme být ve stresu a třeba i přemýšlet o tom, zda nás to ještě baví – zda v tom stále vidíme smysl. Můžeme se dostat do určitého mezičasu, kdy děláme věci jen tak. Tvoříme něco jen kvůli tomu, že jsme zacyklení v kruhu a nemůžeme nalézt cestu ven. Každý z nás se do tohoto bodu dostal. Často musíme nejdříve zjistit, co dělat nechceme a díky tomu teprve přijít na to, co je naším posláním. Já sám jsem si prožil čtyři roky na střední škole, která mě nedokázala svým způsobem uspokojit. Od druhého ročníku jsem tušil, že toto pro mne nebude správná cesta. Jaká je vlastně šance, že se na konci základní školy rozhodneme správně. Tento moment nám může změnit celý život. Díky volitelnému semináři jsem našel zálibu v umění a tím započala má cesta na které v současnosti stále jsem. Mám skvělou možnost studovat něco, v čem vidím smysl a co mne neuvěřitelně naplňuje. Bohužel mi je jasné, že takovou možnost nejspíše nedostane každý z nás. Vždy byly možnosti studia něčím ovlivněné – ať jsou to domácí podmínky, politická situace, nebo prostě jen smůla. Pokaždé je ale dobré projevit snahu a věřit. Necítím se jako někdo, kdo by mohl ostatní lidi motivovat, každopádně bych všem moc přál, aby mohli dělat to, co je v životě dokáže naplňovat.

Cestu má ale každý z nás jinou a proto jsem se rozhodl k této práci, ve které jsem se zaměřil na absolventy ateliéru Reklamní fotografie ve Zlíně. Tento ateliér dobře znám, protože zde již dva roky působím jako student bakalářského programu. Mám možnost na vlastní kůži pocítit, jak tato instituce funguje, jak pracuje se studenty, co jim dokáže reálně předat, nebo naopak, co zde není ideální. Rád bych poznamenal, že je to jeden z mála známých ateliérů v ČR, kde se v stále fotí. Ať to zní jakkoliv zvláštně, musíme narovinu přiznat, že v současné době to není pravidlem. Fotografické ateliéry se přesouvají spíše konceptuálním směrem a studenti mají velikou tendenci tvořit něco jiného než klasickou fotografii. To je zapříčiněno také větší volností, kterou během svého studia dostávají. Proto se můžeme ptát, má fotografie v současném umění ještě místo? Fotografuje se vlastně v dnešní době v ateliérech tohoto oboru?

Rozbor práce začínám u Marka Bartoše (komerční fotograf), který je v mém výběru absolventů tím nejstarším. Jeho vizuální jazyk se začal projevovat hned začátkem studia, kdy se dostal do vybaveného ateliéru a měl prostor ke zdokonalování se. Vnímal díky tomu velký přínos pro to, čemu se chtěl věnovat v budoucnu. Studium mu pomohlo v následném uplatnění, kterého se drží až dodnes. Na dalším příkladu můžeme interpretovat flexibilnost daného ateliéru, protože oproti Markovi Bartošovi je tu i Jana Mattas Horáčková (redaktorka a odborná pedagožka), která se v oboru reklamní fotografky tolik nenašla. I přesto byla ale schopná, studium zvládnout a posunout se ve svém uplatnění správným směrem. Proto je dobré poznamenat, že škatulkování ateliéru Reklamní fotografie mezi školami, kde se fotí jen v ateliérech pro volnou tvorbu není prostor, je hloupost. Student dostává naprostou volnost při zpracovávání klauzury. I při ostatních cvičeních, může být často kreativní část oceněna lépe, než dokonalé technické zpracování. To je ale má zkušenost, jakožto studenta v posledních dvou letech.

Andrea Malinová (komerční fotografka na volné noze) totiž uvádí, že dříve byl o mnoho větší tlak na technickou preciznost. I tak Jana Mattas vše zvládla a svoji cestu si během studia našla. Podařilo se jí to hlavně díky vztřícnosti pedagogů, kteří ji podpořili v tom, na co se chtěla ona sama zaměřit. Je důležité poznamenat, že i přes lehkou neoblíbenost několika cvičení na fotografii nezanevřela a stále s ní pokračuje. Někteří by tento tlak ze strany pedagogů třeba nemuseli zvládnout a studium by ukončili. Podobný tlak pociťuje většina studentů. Vendula Knopová (retušérka) pracovala pod tíhou termínů a přitom bojovala se svým perfekcionismem. Ve výsledku je za to ráda, protože se naučila odevzdávat věci včas a díky tomu fungovat. Za celé studium ji nenapadlo, že by se fotografií neživila. Během jejího největšího pracovního vytížení se jí podařilo dostat na vrchol. Měla spoustu reklamní zakázek, které řešila svým osobitým vizuálním stylem a dokonce mnoho výstav. Byla motivovaná a stále je, jen trošku v jiné sféře umění, než je fotografie. Dalo by se říci, že to mohla dotáhnout ještě dál, ale její slabší stránkou byla prezentace. Ta je v oboru umění zásadní. Výtvarník by se měl umět prodat, aby se dostal do většího povědomí. S tímto problémem ale v současnosti bojuje spousta mladých i starších umělců. Nejsou si svým uměním jistí? Nebo jim to přijde jako ztráta času? Nabízí jim jejich studium přednášky na toto téma? Většina z nich si je vědoma, že je to pro ně zásadní, ale stejně se své prezantaci skoro vůbec nevěnují. Na podobná témata vznikl pod záštitou projektu Artyčok podcast. Vytváří ho student fotografie na FAMU Peter Kolarčik a řeší spoustu problémů, o kterých se ve společnosti tolik nemluví (odkaz na jeho práci přikládám do uvedených internetových zdrojů).

Vendula při studiu cítila velkou volnost a je za ni velice ráda. Mohla tvořit to co chtěla a co ji bavilo, dávalo smysl a dále motivovalo. Fotografie pro ni ale po celou tu dobu nebyla dostatečnou uměleckou formou. Podařilo se jí dostat do momentu, kdy pro ni fotografie jako médium, byla vyčerpaný zdroj radosti a přestala jí úplně věnovat. Můžeme to nazvat termínem vyhoření. Poprvé měla tento pocit kvůli zmiňovanému velkému stresu a tlaku z výstavy a školy. Dokonce na čas ohluchla, musela do nemocnice a jeden moment musela brát i antidepresiva. Potom se k fotografování ještě na chvíli vrátila, ale když přišel druhý moment vyhoření, rozhodla se s tímto médiem skončit. V dnešní době nefotografuje – věnuje se retušování, které ji živí. S uměním pokračuje dál a v současnosti tvoří na téma civilizačních chorob. Jak se připravit a vyrovnat se stresem, kterému jsme během studia vystaveni?

Se stresem a smutkem se vypořádávala také Andrea Marie Malinová. Pociťovala ze strany pedagogů veliký tlak na technickou preciznost a dost se tím trápila. Postupem času můžeme tento tlak ocenit a říci, že nás to naučilo lépe pracovat, dávat si na vše pozor. Ale také nás to může zásadně poznamenat. Demotivovat. Jaké jsou tedy hranice? Je to nejspíše velmi subjektivní a každý z nás jie má jinde. Andrea je ten příklad studenta, který to v minulosti dokázal ocenit a motivovat se. Ve fotografování pokračuje. Hlavně se svými volnými projekty, které ji naplňují. Zásluhou vysokoškolského studia může v současnosti začít s učením na střední škole v oboru fotografie. Díky studiu na dvou vysokých školách zaměřených na fotografii získala širší rozhled. Velmi podobnou cestu měl i Petr Willert (pedagog). Který stejně jako Andrea absolvoval tutéž střední školu, pokračoval na ARF a v současnosti je středoškolský a začínající vysokoškolský pedagog. Tvorba posledních dvou zmiňovaných absolventů sice liší, ale oba během studia získali spoustu zkušeností a našli se v tomto oboru ve více sférách.

Výhoda těchto mladých pedagogů je hlavně v přístupu k probíranému médiu. Sledují současné tendence a současně mají široký přehled i co se týče minulosti. Otázka je, jestli tuto motivaci mají často i staší pedagogové. Sledují současné umění a současný směr fotografie?

O současném umění a tendencích má velký rozhled Elsa Rauerová (doktorandka), která se tomuto tématu neustále věnuje. Snaží se posouvat dál a nezůstává v jednom bodě. Pro umělce může přijít úspěch a to ho může někdy zbrzdit. I když z úspěchu může čerpat několik dalších let, tak posun o tolik let dopředu není jednoduchý. Elsa je doktorandkou v ateliéru Reklamní fotografie a těmto tématům se často věnuje. Občas ji mrzí, že se právě tento ateliér nesnaží o pokrok, který by byl určitě na místě. Stejně tak to pociťoval právě i Petr Willert a to bylo několik let zpět. V porovnání s ostatními ateliéry se tu sice stále fotí, ale jsou to často cvičení, která postrádají větší smysl v kontextu s dobou. Jaká je vlastně cesta pro udržení média fotografie mezi současným uměním?

Je tedy ateliér opravdu zaměřen jen na jeden směr ve fotografii? Nebude potom každý absolvent stejný? To jsou často kladené otázky, které slýchám od lidí dost často. Řekl bych, že odpověď si v této práci najde každý sám.

5. JMENNÝ REJSTŘÍK

ADAMOVÁ, Stanka – 22, 30
ANČINEC, Lubomír – 61
ARBUS, Diana – 43
ARMUTIDISOVÁ, Irena – 17
BARTOŠ, Marek – 33, 35, 37, 39, 71
BAŠNÁKOVÁ, Petra – 18
BÉBROVÁ, Kateřina – 22
BĚČÁKOVÁ, Renata – 59
BROOMBERG, Adam – 35
BURÁŇ, Michal – 67
CHANARIN, Oliver – 35
CHRENKA, Matěj – 18
DIAS, Pavel – 17
DRTIKOL, František – 43
DUŠKOVÁ, Daniela – 18
DVOŘÁK, Tomáš – 17
FICA, Patrik – 18
FIŠEROVÁ, Lucia – 17, 62, 67
FRISONSOVÁ, Hana – 55
HÁLA, Pavel – 18
HASHIMOTO, Toshiharu – 35
HEŘMÁNEK, Tomáš – 18
HOFFMANN, Andreas – 35
HORÁČKOVÁ, MATTAS, Jana – 33, 41, 43, 44, 45, 71, 72
HUBÁČKOVÁ, Viola – 22, 24
INDRA, Dalibor – 18
JAHN, Steffen – 35
JINDRA, Jan – 17, 20, 21, 22
KABŮRKOVÁ, Tereza – 50
KALHOUS, Michal – 50
KARDER, Nadav – 37
KENCKI, Adam – 18
KNIGHT, Nick – 37
KNÍŽATOVÁ, Dária – 18
KNOPOVÁ, Vendula – 33, 53, 55, 57, 72
KOLARČIK, Peter – 56, 72
KONONTSEV, Andrii – 61
KOROLEV, Mikhail – 35
LACINA, Ondřej – 17
LANDA, Michal – 55
LUČENIČ, Lenka – 18
MACKOVIČ, David – 22
MALINOVÁ, Marie, Andrea – 33, 59, 61, 62, 63, 72
MEISNER, Jan – 17
MURAK, Teresa – 62
NEHERA, Petr – 17
NĚMCOVÁ, Božena – 49, 50
NEWTON, Helmut – 43
NOVOTNÝ, Petr – 17
OČENÁŠOVÁ, Marcela – 22
PENN, Michael – 35
PEPE, Dita – 44
PIKULÍK, Peter – 18
PINKAVA, Ivan – 43
PLHÁK, Vojtěch – 18, 26, 29
POHLREICH, Zdeněk – 38
POSPĚCH, Tomáš – 17, 55
PROKOP, Jaroslav – 17, 22, 29
RAUEROVÁ, Elsa – 18, 33, 65, 67, 68, 69, 73
REGAL, Jan – 17
REICHSTATER, Michal – 15, 67
RICHARDSON, Terry – 37
SAPAROVÁ, Silvie – 22
SEJKOT, Roman – 17
SIOSTRZONEK, Jiří – 62
SKALICKÝ, Matěj – 18, 67, 68
SMAHELOVÁ, Jana – 17
SMOLÍK, Jan – 18
SOBEK, Evžen – 17, 22
ŠOLCOVÁ, Kristýna – 18, 22
STEIN, Štěpánka – 22
SUDEK, Josef – 50
TEJNOROVÁ, Petra – 35
TELLER, Jurgen – 37
TLÁSKALOVÁ, Nikola – 17, 67
VÍŠEK, Jiří – 17
WALL, Jeff – 61
WATSON, Albert – 35
WILLERT, Petr – 33, 47, 49, 50, 51, 61, 72, 73
WURM, Erwin – 68
ZDRÁHALOVÁ, Marie – 22

6. UŽITÁ LITERATURA A ZDROJE

Literatura:

Vladimír Birgus, Jan Mlčoch; Česká fotografie 20.století - Průvodce; Praha: KANT; 2005

Daniela Mrázková; Co je fotografie: 150 let fotografie; Praha: VIDEOPRESS; 1989

Jaroslav Prokop; Studijní plán magisterského studijního programu N8206 Výtvarné umění – Ateliér reklamní fotografie pro akademický rok 2006 – 2007, Multimedia a design.
Univerzita Tomáše Bati; Zlín; 2006

Tomáš Pospěch; Role fotografie;
Praha: PositiF, 2019

Josef Moucha; Retrospektiva galerie G4;
Plzeň: Kalous Skřivan; 2005

Různí autoři; Devátá sklizeň;
Zlín: Univerzita Tomáše Bati; 2006

Jiří Žižka; FOTOGRAFICKÁ TVORBA PEDAGOGŮ ATELIÉRU REKLAMNÍ FOTOGRAFIE FAKULTY MULTIMEDIÁLNÍCH KOMUNIKACÍ UNIVERZITY TOMÁŠE BATI VE ZLÍNĚ; diplomová práce;

Filozoficko-přírodovědecká fakulta

Slezské univerzity, Institut tvůrčí fotografie; 2009

Internetové zdroje:

arf.works
galeriefasada.cz
novinky.cz
fotografmagazine.cz
nedmeldrum.com.au
marekbartos.com
universitas.cz
photogether.org
artalk.cz
gandy-gallery.com
itf.cz
artmuseum.pl
hanafrisonsova.com
michallanda.com
kulturni-noviny.cz
creativosonline.org
issuu.com
artycok.tv
matejskalicky.com

7. SEZNAM UVEDENÝCH ZKRATEK

ARF – ateliér Reklamní fotografie
ITF – Institut tvůrčí fotografie
ČR – Česká republika
MU – Masarykova univerzita
UMPRUM – Vysoká škola uměleckoprůmyslová
SUPŠUH – Střední uměleckoprůmyslová škola Uherské Hradiště
UFF – Uničovský fotofestival
FAMU – Filmová a televizní fakulta Akademie múzických umění v Praze

8. PŘÍLOHY

8.1 Použité rozhovory

Marek Bartoš

Jakou školu jste studoval před arf? Myslíte si, že vám to nějak pomohlo, nebo uškodilo při nástupu na VŠ?

Vystudoval jsem Střední průmyslovou školu sdělovací techniky, obor obrazová a zvuková technika - produkce v Praze. V dalším studiu na VŠ jsem měl díky střední škole velkou výhodu a to hlavně oboru, který jsem tam studoval. Byl jsem velmi dobře připraven na práci ve fotokomoře, práci s velkým formátem a měl jsem dobré technické znalosti. Díky střední škole jsem pak měl na VŠ více času se věnovat samotným fotografiím a zadání, než učením se nových dovedností ve fotokomoře.

V jakých letech jste studoval na arf?

2001 - 2006

Jak na vás působila výuka? Byl jste spokojen, nebo vás to naopak brzdilo?

Studium fotografie na VŠ byl můj sen, a vzhledem k tomu, že jsem se tam dostal hned po střední škole, jsem byl ze všeho nadšený – nové profesionální ateliéry, možnost konzultace s profesionálními fotografy, kontakt a spolupráce ze studenty z jiných ateliérů aj. Jediné co mne mrzí, že bylo méně možností vystavovat a byl menší výběr zahraničních škol na Erasmus.

Bylo nějaké cvičení, ve kterém jste se našel? Např. jste díky němu zjistil, že vás vlastně tohle baví a chtěl byste v tom pokračovat.

Nevzpomínám si na žádné cvičení, které by bylo pro mojí další tvorbu zásadní. Rád vzpomínám na práci na bakalářské práci „Štědrovečerní večeře“, strávil jsem tenkrát tři zimy s prodejci kaprů (i díky tomu, že jsem na jeden rok přerušil studium). Byla to komplexní práce, která si vyžadovala svůj čas.

Je ale fakt, že z některých technicky zaměřených cvičení jsem pak v praxi ještě několik let čerpal, než jsem si našel vlastní přístupy.

Bylo naopak nějaké zadání, nebo cvičení, které se vám nelíbilo?

Podstatu všech zadání jsem vnímal jako snahu o naučení studentů technickým dovednostem v ateliéru i exteriéru. Nebyla jiná možnost. Proto jsem nikdy moc nepřemýšlel nad tím, zda se mi nějaké zadání líbí nebo ne. Jediné nad čím jsem tenkrát přemýšlel bylo, zda je musíme vždy striktně dodržovat. Měl jsem totiž pocit, že práce studentů pak vypadají velmi podobně a chyběla mi možnost alespoň lehce se vymezit.

Ovlivňoval vás některý pedagog tím co dělal?

I když jsem v té době jejich práci obdivoval, nemohu říct, že by mě některý z pedagogů výrazně ovlivnil, vždy jsem se snažil hledat vlastní cestu a své vzory jsem měl jinde. Na koho ale vzpomínám, je již dnes zesnulý fotograf Tomáš Dvořák, u kterého jsem obdivoval preciznost a absolutní profesionalitu jeho přístupu k práci.

Vnímal jste nějak více i předměty mimo ateliér? Pomohlo vám to v něčem do budoucna?

V praxi reklamního fotografa mi pomohly převážně předměty týkající se marketingu a komunikace. Kontakt s reklamní agenturou a klienty jsou pro moji práci zásadní a na to mne škola připravila.

Jaký byl váš postoj k tvorbě publikací u jednotlivých cvičení, jako bylo tvář a tělo, medailon osobnosti, atd? Připadalo vám to v něčem fajn? Pomohlo vám to v budoucnu?

Ruční práce mě vždy bavila a to byl i případ publikací vyráběných na škole. Výběr papíru a formátu, lepení a vůně 3M lepidla a samotné zvětšování fotografií. Lehká knihařská práce, to jsem si užíval. Že bych měl pocit, že mi to někdy v budoucnu pomohlo, to si nemyslím. Každopádně na to rád vzpomínám.

Fotíte pořád svoje vlastní projekty? Nebo dříve? Mimo zadání

Je na to čí dál tím méně času, ale ano, fotím. Těžko bych zvládal práci jen na zadání, bytostně potřebuji pracovat na vlastních projektech.

Měl jste vlastně čas na volnou tvorbu během studia?

Ano, měl. Vždy jsem si tvořil deníkovou formou obrázky, příběhy a výseky ze svého života.

Co pro vás bylo na arf nejdůležitější?

Lidé, se kterými jsem studoval, a kteří mi zůstali v životě.

Čím se teď živíte a cítíte, že k tomu dopomohlo studium na arf?

Živím se fotografií, fotím převážně jídlo – knihy, magazíny, reklamu. Živím se tím, co jsem vystudoval a za to patří díky také ARF, škola mě naváděla a pomáhala přemýšlet o mediu fotografie a mých dalších krocích v profesi.

Pracujete teď na nějakém projektu? – klidně i nefotografický

Dokončil jsem právě výstavu pro galerii Gottfrei v Opavě. Dlouhodobě jsem členem spolku Temporary Collective, společně děláme divadelní a taneční představení, např. „Putinovy agenty“ na Jatkách 78 nebo aktuálně taneční představení „Insectum in Prague“ v divadle Ponec. Dále pracuji na dokumentární sérii studující práci naturálních vinařů a život na vinici v Čechách a na Moravě.

Jana Mattas Horáčková

Jakou školu jste studovala před arf? Myslíte si, že vám to nějak pomohlo, nebo uškodilo při nástupu na VŠ?

Střední uměleckou školu grafickou v Jihlavě, obor propagační výtvarnictví. Bez této školy by mě ani nenapadlo se na UTB přihlásit, takže určitě pomohlo.

V jakých letech jste studovala na arf?

2003 – 2009

Jak na vás působila výuka? Byla jste spokojena, nebo vás to naopak brzdilo?

Domnívala jsem se tehdy, že by mi prospělo větší – užší – vedení, častější konzultace – jak po technické tak výtvarné stránce. Nemyslím si, že by mě něco brzdilo, ale možná jsme potřebovala a chtěla víc a nedokázala plně využít toho, co se nabízelo. To ale přináší i ten věk. Onehdy jsem se trochu hledala, takže i tím mám vzpomínky poněkud zastřené.

Bylo nějaké cvičení, ve kterém jste se našla? Např. jste díky němu zjistila, že vás vlastně tohle baví a chtěla byste v tom pokračovat.

Cvičení ani ne, užila jsem si HOMMAGE, ilustraci, spíš volnější věci. Mnohem víc mě bavily přednášky z dějin fotografie a dějin filmu a ano, po UTB jsem pokračovala ve studiích na UMPRUM. Střihla jsem si na katedře dějin umění a estetiky, obor teorie a historie designu a nových médií - navazující magisterské studium.

Bylo naopak nějaké zadání, nebo cvičení, které se vám nelíbilo?

Trápila jsem se u produktového kalendáře.

Ovlivňoval vás některý pedagog tím, co dělal?

Ano, ale jak jsem už zmínila, šlo spíš o teoretiky.

Vnímala jste nějak více i předměty mimo ateliér? Pomohlo vám to v něčem do budoucna?

Viz výše a ve 4. ročníku jsem byla na stáži Universidade do Algarve, Escola Superior de Educação, v Portugalsku. Dodnes na to ráda vzpomínám, to byl silný zážitek.

Jaký byl váš postoj k tvorbě publikací u jednotlivých cvičení, jako bylo tvář a tělo, medailon osobnosti, atd? Připadalo vám to v něčem fajn? Pomohlo vám to v budoucnu?

Myslím, že tato témata jsem si užila víc, než třeba porcelán. Určitě bylo dobré, že šlo o cykly/publikace a nutilo nás to jinak přemýšlet a naučit se i technickou stránku realizace. Z osobního hlediska – pro obě cvičení jsem fotila osoby mě blízké, takže to utužilo náš vztah.

Fotíte pořád svoje vlastní projekty? Nebo dříve? Mimo zadání.

Ano, mám svůj nekonečný fotografický deník.

Měla jste vlastně čas na volnou tvorbu během studia?

Ani ne.

Co pro vás bylo na arf nejdůležitější?

Jednoznačně LIDI, ať už šlo o kolegy/spolužáky nebo pedagogy. To, co se odehrávalo v ateliéru, život, diskuze, vztahy, to mě asi ovlivnilo nejvíc. (Mimochodem jsem během studií poznala i svého nynějšího manžela, na UTB ale studoval animaci.)

Čím se teď živíte a cítíte, že k tomu dopomohlo studium na arf?

Jsem odborný pedagog – dějiny umění, dějiny designu a redaktor www.czechdesign.cz

Pomohlo, i když možná nepřímo. Bez UTB bych pravděpodobně neměla dost široký rozhled, informace ale i odvahu pokračovat ve studiích teoretického oboru, který mě mnohem víc naplňuje a živí dál. (pedagogické minimum jsem studovala paralelně s ARF, také na UTB)

Kdy jste začínala s psaním o umění?

Během studií na Umprum – od 2011, mnohem víc pak po mém zapojení se do organizace Czechdesign, kde jsem v letech 2011-2014 vedla galerii. Krom textů k výstavám začaly vznikat i žádosti o podporu na Mninsterstvo kultury atd, psala jsem tedy o umění i z vícero různých „stran“. Poté jsem se přesunula do redakce, kde jsem od r. 2014 dodnes. Paralelně vedle toho ale vzniklo i několik jiných výstavních projektů, ve kterých jsem byla zapojena jako spolukurátor a organizátor, např. v roce 2013 spolu s Mnichovskou galerií a Českým centrem výstava Německého designu nebo v roce 2018 v galerii Um výstava Design v pohybu.

Jak Vás to vlastně napadlo a jakou cestou jste se k tomu dostala? Oslovil Vás třeba někdo?

O teoretickém oboru na Umprum mi prvně řekla má spolužačka z UTB, která na tento obor na Umprum také odešla, ale už po bakalářském studiu ve Zlíně pokračovala na magisterský teoretický na Uprum. Já jsem, na rozdíl od ní, dokončovala magisterské studium na UTB a zároveň začala druhého magistra na Umprum.

Pro Czechdesign jsem začala pracovat v roce 2011 tak, že jsme ho vlastně spolu s mojí spolužačkou Janou Vinšovou spoluzakládaly, dnes se organizace hodně transformovala, např. galerii už nemá, ale dodnes je J.Vinšová ve vedení Czechdesignu - CEO a já, i když jsem se pak vydala jinou cestou, v její redakci.

Co myslím tím jinou cestu, vždy mi byla blízká i psychologie a tak jsem se ještě nedávno dala znovu na studia – v letech 2016-2020 jsem vystudovala program celoživotního vzdělávání na Pražské vysoké škole psychosociálních studií a 2016-2018 arteterapii, letos jsem nastoupila do psychoterapeutického výcviku, takže když to půjde dobře, za pět let budu mít „papír“ i na to.

V jaký čas jste si uvědomila, že spíše psaní a teorie bude Vaše cesta?

Na UTB jsem se trošku trápila, začínala jsem tušit, že pro reklamní fotografii nejsem správný typ člověka, ale ani s psaním jsem si během dalších studií na Umprum nebyla úplně jistá, našla jsem jistotu trošku víc až během spolupráce s Czechdesignem. Co mě ale po celou dobu doposud hlavně živilo, byla práce pedagoga teoretického oboru.

Pracujete teď na nějakém projektu? – klidně i nefotografický

Píši pro www.czechdesign.cz, provozuji www.ubytovaninalontu.cz (srdečně Vás zvu), ale momentálně moje NEJ projekty, které mě plně pohltily, jsou tříletý Šimon a roční Eliška.

Petr Willert

Jakou školu jste studoval před arf?:

Studoval jsem fotografii na SUPŠ v Uherském Hradišti.

Myslíte si, že vám to nějak pomohlo, nebo uškodilo při nástupu na VŠ?:

V kontextu práce s klasickou analogovou fotografií mi střední škola dala technické zkušenosti, ale po vizuální stránce a chápání obsahu fotografie to je složitější. Mnohdy mi přišlo, že studenti, např. z gymnázií, mají na VŠ jistou výhodu v tom, že nejsou zatíženi klasickými, fotografickými postupy.

V jakých letech jste studoval na arf?:

2004-2011

Jak na vás působila výuka? Byl jste spokojen, nebo vás to naopak brzdilo?

V době, kdy jsem studoval, mi přišly některé úkoly zbytečné a postupy zastaralé. S odstupem doby vidím, že většina z nich smysl měla, ale u samotných postupů zejména v podobě analogové fotografie to vidím mnohdy stejně jako když jsem studoval.

Bylo nějaké cvičení, ve kterém jste se našel? Např. jste díky němu zjistil, že vás vlastně tohle baví a chtěl byste v tom pokračovat.

Všechny klauzury (volná cvičení) a cvičení dokumentární publikace s Pavlem Diasem.

Bylo naopak nějaké zadání, nebo cvičení, které se vám nelíbilo?

Produktová fotografie v analogovém podání, která mi i před těmi více jak deseti lety připadala jako lpění na něčem co už nedává v kontextu doby úplně smysl.

Ovlivňoval vás některý pedagog tím co dělal?:

Pavel Dias, Tomáš Pospěch a mnozí spolužáci.

Vnímal jste nějak více i předměty mimo ateliér? Pomohlo vám to v něčem do budoucna?

Upřímně si nejsem jistý.

Jaký byl váš postoj k tvorbě publikací u jednotlivých cvičení, jako bylo tvář a tělo, medailon osobnosti, atd? Připadalo vám to v něčem fajn? Pomohlo vám to v budoucnu?

Nevím jaká je situace v současnosti, ale před těma několika lety docela dávalo smysl si svépomoci vyrobit, slepit knížku.

U cvičení tvář a tělo byla kniha jako výstup poměrně rozsáhlá a málo kdo u toho množství fotek zvládl udržet kvalitu v celém rozsahu knížky. Medailon osobnosti jsem jako knihu nedělal, ale přijde mi, že je to dobrý druh cvičení, pro knižní, nebo katalogový výstup. Obecně bylo spíš otázkou, jak se postavit ke grafickému zpracování, mnohdy fotografové a grafici vidí stejnou věc dost odlišně.

Fotíte pořád svoje vlastní projekty? Nebo dříve? Mimo zadání?

Ve škole jsem se snažil pracovat na zadaných tématech po svém což se mi prolínalo s volnou tvorbou, na které jsem pokračoval i po studiu. V současnosti už toho tolik není, ale i když na své volné tvorbě nepracuju tak intenzivně v mém pomyslném šuplíku pořád něco nového přibývá.

Měl jste vlastně čas na volnou tvorbu během studia?

Podařilo se mi ho najít.

Co pro vás bylo na arf nejdůležitější?

Dobrá parta lidí, spolužáků. A taky lidský přístup Jaroslava Prokopa, Pavla Diase, ale třeba i paní Velevové a Petra Nehery .

Čím se teď živíte a cítíte, že k tomu dopomohlo studium na arf?

Vyučuji fotografii na SUPŠ Uherské Hradiště. ARF mi dalo do vínku technické znalosti a zkušenosti jak s analogovou, tak digitální fotografií. Také jsme pořádali výstavy, což jsou praktické zkušenosti k nezaplacení. A historie fotografie s Tomášem Pospěchem.

Pracujete teď na nějakém projektu? – klidně i nefotografický

Velkým projektem je rodinná fotografie a poslední dva roky se věnuju florální tématice. Kromě toho ještě pomáhám s uničovským festivalem UFF (bývalý FFU).

Vendula Knopová

Jakou školu jste studovala před arf?

Střední školu uměleckých řemesel v Brně též obor fotografie.

V jakých letech jste studovala na arf?

2007-2015

Jak na vás působila výuka? Byla jste spokojena, nebo vás to naopak brzdilo?

Byla sem spokojená s rodinou atmosférou a že jsme mohli kouřit na křesílkách. V dobách studia bych určitě našla hodně výhrad, ale s odstupem času musím říct, že někdy až přehnaný časový drill nebo počet cvičení v jednom semestru měli jenom pozitivní dopad. Člověk byl pak schopný dodržovat deadliny a taky se dost orientoval v technice (v porovnání s ostatními studenty fotografických Vysokých škol).

Bylo nějaké cvičení, ve kterém jste se našla? Např. jste díky němu zjistila, že vás vlastně tohle baví a chtěla byste v tom pokračovat.

Vesměs všechna cvičení jsem brala jako výzvu. Nikdy mě nebavila a nešla technická stránka cvičení, ale vyhovovalo mě o tom přemýšlet jako o zakázce nebo jako o souborech které zachrání svět. Takže kreativní část mě bavila snad u každého cvičení až na porcelán a tvář a tělo (nevidím nic pěkného na lidském nahém těle).

Ovlivňoval vás některý pedagog tím co dělal?

Ano ale z jiné školy:-) Pan Prokop mě byl hodně blízký jako člověk a k panu Diasovi sem chovala velkou úctu. Neovlivnovalo mě dílo žádného pedagoga, protože měli uplně jiný vkus.

Vnímala jste nějak více i předměty mimo ateliér? Pomohlo vám to v něčem do budoucna?

To jsem vždycky vnímala jako nutné zlo. Bavil mě jen ateliér a badminton. A vnímám to tak doted. Spíš bych přidala nějaké předměty, kde se studenti učí být dospělými a řeší reálné problémy, které v životě nastanou. Například finanční stránku, přístup ke klientům, vhodná sebeprezentace….

Jaký byl váš postoj k tvorbě publikací u jednotlivých cvičení, jako bylo tvář a tělo, medailon osobnosti, atd? Připadalo vám to v něčem fajn? Pomohlo vám to v budoucnu?

To už je fakt pravěk a mám blbou paměť. Ale pamatuju si na ten pocit když jsme dostali nové zadání a mě šrotovalo jak to udělat jinak než ostatní a najít si v tom něco co bude bavit mě.

Fascinuje mě Váš fotografický projev a např. diplomová práce. Kdy jste si osvojila tento vizuální jazyk? A nazvala byste ho nějak?

Ted si fakt nemuzu vzpomenout co sem fotila na diplomku. Jo už to mám! Byla to knížka o mojí rodině a za tou si stojím dodnes. Většina mých věcí už se mě nelíbí, ale na tohle jsem pořád pyšná. Vizuální jazyk bych nazvala….dělej to jinak než ostatní. Tu knihu jsem primárně dělala na jednu výstavu do Holandska, ale odevzdala jsem ji jako diplomku.

Fotíte pořád svoje vlastní projekty? Nebo dříve? Mimo zadání

Už nefotím. Přestala jsem s focením v roce 2018. Prodala jsem veškeré vybavení a vůbec mě to nechybí.

Prošla jsem si syndromem vyhoření, který pořád trvá (to znamená, že se v blízké budoucnosti k fotce vracet nehodlám). Z focení jsem po tolika letech začala být vyčerpaná, přestalo mě to dávat smysl vzhledem ke zvyšujícímu počtu „fotografů“ a taky mě unavovalo se hádat s klienty o peníze. Pro mě osobně se fotografie už nikam neposouvá. Fotografie pro mě má hodnotu už jen jako médium díky kterému můžu zdokumentovat věci nebo objekty, které dělám.

Myslela jste si během studia, že se budete živit fotkou? Nebo ti to bylo jedno?

Během studia jsem nepřemýšlela nad tím, že bych snad dělala něco jinýho někdy. Ale dopředu jsem nad tím neuvažovala. Spíš to byl přirozený vývoj tím jak začali chodit zakázky. A taky jsem byla moc nafouklá na to abych dělala nějakou normální „podřadnou“ práci. A sama sobě jsem měla tendenci si dokazovat, že nejsem průměr, ale že „něco dokážu“. Podvědomě to ale byla touha zavděčit se mámě.

Měla jste vlastně čas na volnou tvorbu během studia?

Na volnou tvorbu ne, ale v pozdějších ročnících kdy už jsem to flákala jsem dělala hodně reklamních zakázek a z toho jsem se díky zkušenostem naučila nejvíc.

Mám to teda chápat tak, že Vás ta škola v určitém směru brzdila?

Nebrzdila. Volná tvorba byli vždycky klauzury a udělat něco co má hlavu a patu dvakrát za rok je už celkem nášup. Je dobrý že tam byl nějakej deadline. To bych totiž jinak dělala ještě teď.

Cítila si na ateliéru během studia nějakou soupeřivost mezi studenty?

Necítila. Byl to spíš boj sama se sebou.

Cítila jste během studia motivaci fotit, tvořit?

Jenom na školních věcech, bylo toho dost. Já nerada něco flákám. Ale ve vyšších ročnících (tak po 3 taku) jsem samozřejmě využívala atak pro zakázky, který sem teda vždycky brala jako výzvu i když to byli i obyčejný produktovky. A ano motivaci jsem měla pořád. To je věc o kterou nechci nikdy přijít.

Co pro vás bylo na arf nejdůležitější?

Praxe, malý kolektiv a rodinná atmosféra, přívětiví vrátní, kteří nás nechávali nonstop v ateliéru, skvělej pan Nehera, který nám vždycky vyšel vstříc a všeobecně lidský přístup „umělecké“ školy.

Poslouchal jsem rozhovor s Peterem Kolarčikem a mluvíte tam o tom, že jste začala brát antidepresiva po prvním vyhoření kvůli stresu z výstavy. Vrátila jste se ještě k fotografování? Co Vás k tomu motivovalo?

Když jsem měla první kolaps tak to byli spíš různý okolnosti a práce dohromady. S focením sem skončit nechtěla. To se mě rozleželo až o pár let později.

Ta fotka pro mě byla už jaksi vyčerpaný zdroj radosti. Našla jsem si radost jinou a to byl život:-) Zní to jako klišé, ale předtím sem viděla jenom tu práci a ostatní věci jsem nevědomě odstrkovala na pozdějš. Například cestování. Poznávání i jiných sfér než je focení. Záměrně tomu neříkám umění, protože jsem se za umělce taky nikdy nepovažovala a nepovažuji. Později už mě hnala touha něco sdělit.

Cítila jste po škole třeba větší impuls něco dělat? Klidně mimo fotku

Nerozděluju to po škole a při škole. Já jsem si vlastně už při té škole dělala dost co chci sama. A brázdila si tu cestu bez ohledu na školu. To mě nikdy moc nesvazovalo a sem za tohle vděčná. Byla tam celkem volnost v tomhle. Navíc praxe je nejlepší škola. Můj impuls (a teď už to neplatí) byl být uznávaná a nějak respektovaná v tom foto fieldu Evropským. Jak jsem toho dosáhla, tak mě to přestalo bavit. Postupem času už má člověk v té fotce jiný priority. Nejdřív být vidět, pak vyhrát nějakou soutěž, někam zapadnout, vystavovat a nebo se dostat do nějakýho plátku kterej si sám čteš. Pak se to postupně mění například udělat něco co má fakt hodnotu bez ohledu na publikum. Nebo někomu díky své práci pomoct potažmo vyjádřit se svou prací k nějakému ožehavému sociálnímu tématu

Díte a práce, nebrzdí tě to nějak? Dost lidí se kterýma se dělal rozhovor, dítě brzdí v další tvorbě.

Dítě je stopka pro většinu lidí. Ono to nejde racionálně zvládnout oboje. Já se ráda plně soustředim, ale tebe to mateřství vysaje po všech směrech takže nemáš vlastně ani chuť do nějakýho věku dítěte se pouštět do něčeho většího. A vrátím ze opět ke Kateřině Šedé (pro kterou jsem fotila) a ptala sem se jí na schuzce jak to s dětma zvládá….a ona mě už hodně let zpátky řekla: Když chceš být dobrá umělkyně, tak musíš zapomenout že nějaký děti máš. Myslela to tak, že se třeba na týden odřízneš a jdeš si pracovat na tom svým:-) Ne že je dáš do děcáku.

Čím se teď živíte a cítíte, že k tomu dopomohlo studium na arf?

Občas prodám fotografie a retušuju pro eshop. Ideální je pro mě ted práce, kde nemusím kreativně přemýšlet a současně za ni budou dobré peníze. Protože mám malé dítě, tak zvládnu pracovat jen z domu, což mě ale vůbec nevadí, protože u takový digitální dělničiny si poslechnu spoustu podcastů a mám čas se vzdělávat v různých oborech. A o tom ten život tak trošku je. Nepotřebuju už nic dokazovat svému egu, protože to jsem si už dokázala. Dobrá rada k závěru: Je dobrý vhodně odhadnout kdy s tvorbou skončit nebo se umělec začne vykrádat, zastaví se v jeho nejlepších letech, neposouvá se a vlastně je tak trošku k smíchu. Což bohužel vidím u většiny absolventů co se ještě živí fotografií. Nikoho nesoudím, jenom jsem se nikdy osobně nechtěla dostat do tohoto bodu, kdy ego nedovolí přestat. Současně je taky dost težký říct : Já už to nedělám! A dostávat otázky typu: A co jako ted budeš dělat? Žít život, vole!

Prodávání fotografií, retušování, je to vlastně třeba nějaká cesta pro absolventa? Prezentujete fotky nějak a prodáváte?

Prezentace nikdy nebyla moje silná stránka a zřejmě nikdy nebude. Kdyby mě tohle nedělalo vnitřně problém tak už sem dávno někde jinde, ale rozhodně ničeho nelituju. A myslím, že je uplně jedno kam se absolvent vydá. A taky si myslim, že titul k ničemu není. Je to jen o času, který tomu člověk věnuje. Že na té vejšce má ten člověk čas se tomu nějak systematičněji věnovat než kdyby to dělal jen jako hobby. Absolventi uměleckých škol mají občas tendenci s tím papírem (titulem) nedělat „podřadný“ věci oproti člověku který se tomu věnuje ve volným čase. Ale vůbec nevím proč sem tohle zrovna píšu. A prodej fotek…záléží na cílové skupině. Když chce člověk prodat něco sběratelům nebo váženějším lidem tak si myslím že na to potřebuje jeho tvorba ještě dospět. Ale samozřejmě ať si každej dělá a prodává komu co chce.

Máš potřebu s někým mluvit o umění?

Ne. Vůbec.

Pracujete teď na nějakém projektu? – klidně i nefotografický

Jo mám ho už asi 4 roky v hlavě a protože jsem perfkcionistka, tak je těžký začít když deadliny nehoněj. Ale týká se to civilizačních chorob, které se ale každým rokem mění a narůstají a já bych ráda zůstala aktuální a taky mám na sebe zbytečně velké nároky co se researche týče. Mám takové postižení, že o tom tématu musím vědět nejdřív vše a to si řekněme narovinu je dost nahovno.

Úplně na konec by mě zajímalo, jestli existuje rada jak nevyhořet? Dokázala byste někomu poradit? Je mi jasný, že to přijde tak nějak samo, ale kdyby náhodou, myslím si, že by to mohlo bejt fajn zkusit nějak popsat.

Existuje spoustu rad. Ale stejně si to člověk nevezme úplně k srdci když je pro něco zapálenej. Je dobrý to včas podchytit. Znám dost lidí, kteří to zastavili ještě včas. Ale já jsem trpěla syndromem „záchrana rodinné firmy“, což znamená že to pořád nenecháš být, neumíš říkat ne a vlastně seš zamotanej v kruhu. Tvoje tělo má pořád nějaký rezervy energie, ale když dojdeš na hranu a tělo už nemá odkud brát tak z této fáze se dostává celkem těžko. Teď zpětně jsem ráda, že jsem tím prošla, protože mě to ukázalo že to vlastně dělat vůbec nechci:-). Je to trošku jako rozchod. K tomuhle tématu jsem schopná napsat ještě tak 10 stránek. Pořád si tak nějak myslíš že neexistuje nic důležitějšího než tvoje projekty, ale pak když tuhle ideu v hlavě opustíš zjistíš jak moc blbej si byl:-) Ale motivaci něco dělat mám pořád. Něco glosovat a k něčemu se vyjadřovat. Ne slovem, ale nějakou skečí. Takže už pár let přemejšlím (a to je dulezity se klidne i na par let zamyslet) jak budu dál pokračovat aby mě to vyhovovalo a naplnovalo.

Andrea Marie Malinová

Jakou školu jste studovala před arf? Myslíte si, že Vám to nějak pomohlo, nebo uškodilo při nástupu na VŠ?

Před ARF jsem dělala Střední průmyslovou školu v Uherském Hradišti obor užitá fotografie. Je to tak 50:50. Mým velkým štěstím bylo, že rok před tím začal na SUPŠUH učit pan Ančinec na ateliéru a Petr Willert dějiny fotky. Byli oba nový a neokoukaní, řekla bych i nezasáhlý rutinou a mě to posunulo ve vnímání historického kontextu, skladba souboru, vizuální návaznosti, objasnění důvodu proč dělám, co dělám. Měli jsme skvělé dějiny umění, ale bohužel jsme se nedostali k aktuálním tendencím, což zpětně vnímám za velký nedostatek co si tak pamatuju u příjmaček.

Ale co se týká nevýhod, do dnes si pamatuju jak na mě na začátku prváku křičel pan Prokop „ co nás sakra v tom Hradišti učí, když neumíme ani nazvětšovat fotku ! „ … a to si myslím bylo to co mě trochu tahlo dolů, neznalost té techniky, kterou jsme v Uh tolik neměli. I když jsme v komoře trávili hodně času, tak bohužel, jsme neuměli pracovat moc samostatně.

V jakých letech jste studovala na arf?

2011-16

Jak na Vás působila výuka? Byla jste spokojena, nebo vás to naopak brzdilo?

Hodně jsem si po nocích poplakala, myslím, že jsem chytla dobu kdy na nás byli ještě celkem přísní v technických cvičeních, ale i když jsem skoro na děkanský termín u DIÁKU vyletěla, zpětně to beru jako celkově užitečné období (na diaky jsem dělala bakalářku), nicméně byli v našich ročnících i takový, kteří se s tím nepoprali a s fotkou už moc společného mít nechtějí. Nejvíc jsem si ale užila magisterskou část studia, kde přístup kantorů byl přátelštější a zadání volnější. A taky jsem souběžně chodila do práce na fulltime takže jsem nekoncentrovala čas pouze na školu ale vnímala to trošku víc jako „odměnu“ a něco co dělám protože chci a ne protože musím.

Spokojena jsem byla moc s kolektivem spolužáků, což dělalo podle mě úplně nejvíc. (společné konzultace, různost názorů, hodně vypitého alkoholu, podpora v práci). A taky jsme „založili“ BIBLOOČKO crew, kdy jsme spoustu studentů a absolventů natáhli do firmy s velkými ateliéry, ale to až jindy :D a hlavně by o tom mohl vyprávět Dan Macek.

Cítila jste na ateliéru nějakou soupeřivost?

Bylo tam pár takových situací, kdy měli některé spolužačky pocit, že se navzájem kopírují, a vlastně už bych ani přesně nevěděla, kdo to byl a jejich přátelství pak dost ochladlo.

Z vlastní zkušenosti mám pocit, že se tam objevilo pár situací, kdy byl někdo hodně soutěživý a zároveň bagatelizoval úspěch druhého. Ale bylo toho mnohem méně, než toho kdy jsme se navzájem podporovali.

Bylo nějaké cvičení, ve kterém jste se našla? Např. jste díky němu zjistila, že Vás vlastně tohle baví a chtěla byste v tom pokračovat.

Já jsem asi vždycky v průběhu studia věděla, že chci v tom co dělám prostě pokračovat. Ale paradoxně cvičení, které jsem nechtěla vůbec dělat. V rámci projektů, které vedli vždy 4.ročníky – semestrálky, mě generátor náhodných čísel přiřadil k zadání pantomima, které mě přišlo jakože fakt pitomé. Ale Andrii Konontsev byl skvělý vedoucí a nakonec jsem se v něm uplně našla a vytvořila soubor, který byl dokonce oceněn v rámci Czech Press Photo – young award. A to me pochopitelně udělalo velkou radost. Myslím, že to kromě souboru „The life Of Wife“ bylo jedno z prvních, kde se trošku začal projevovat můj fotografický rukopis.

Bylo naopak nějaké zadání, nebo cvičení, které se Vám nelíbilo?

Jako kreativní porcelán mě fakt štval.

Co Váš motivovalo k další práci? Studenti? Potřeba tvořit?

Tak mě fotka bavila vždycky a tak pro mě bylo celkem přirozené dál fotit. Někdy na konci 1. ročníku to byl nově vznikající a tehdy inspirující vztah s partnerem.

Mám takový malý recept, který na mě funguje dodnes. Když vím že bych něco chtěla/měla nafotit ale fakt se mi nedaří to v sobě najít a nechce se mi začít. Tak potřebuji: zajít si na pár výstav, pustit si hudbu, setkat se s lidmi, kteří fotí a povídat si s nimi o jejich věcech… pak se to nějak ozve samo… taková jako touha fotit.

Ovlivňoval vás některý pedagog tím co dělal?

Svými volnými věcmi vlastně ne, pan Jan Jindra, začal na svých zajímavých knihách pracovat až na sklonku mého studia. Líbilo se mi jakým způsobem paní Lucia Fišerová mluví o fotografiích a jaké cvičení s námi dělá. Ale do 5. ročníku jsem se jí bála.

Vnímala jste nějak více i předměty mimo ateliér? Pomohlo vám to v něčem do budoucna?

Přišli mi i přes spoustu „ale“ zajímavé projekty pro KOMAG (myslím, že to byla komunikační agentura), kde jsme spolupracovali s marketingovými komunikacemi a byla to pro mě zajímavá zkušenost, nahlédnut do rozdílu mezi tím co bych chtěla vytvořit a co se vyžaduje ve „firmě“, rozhodně to byl zajímavý střet s realitou, absolutní dodržení deadlinů,..

a moc jsem měla ráda hodiny Jirky Sziostronka a jeho sociologii (nevím přesně jak ten předmět byl, ani jestli to byla prostě teorie nebo v rámci ateliéru) ale vlastně moc jiných předmětů si nepamatuju.

Jaký byl Váš postoj k tvorbě publikací u jednotlivých cvičení, jako bylo tvář a tělo, medailon osobnosti, atd? Připadalo vám to v něčem fajn? Pomohlo vám to v budoucnu?

Skládat knihu je strašně velký rozdíl než skládat soubor na zeď nebo jednotlivé fotky. Knihy mě vždycky bavili. Zkušenost s lepením nebo i shánění kontaktů na knihaře, dílny, tisky, rozvržení. Byla to zajímavá práce, ale zatím nevím jestli mi to k něčemu konkrétnímu bylo kromě diplomek. Ale bavilo mě to.

Připadalo mi to fajn ve všem kromě ceny.

Dokážete říct, jestli se Vaše tvorba během studia nějak vyvýjela a jakým směrem třeba směřovala?

Myslím že první ročník jsem se dost hledala a experimentovala v dost temných tónech. Od druhého ročníku, kdy jsem udělala soubor „The Life Of Wife“ a pak „MY“ se to dost proměnilo a myslím, že jsem nastoupila na vizuální vlnu, které se dodnes držím. Prostě mě to pořád baví, hledám nové témata, ale přijde mi že rukopis se tam už ukazuje. Ráda hledám takové trošku vizuální absurdno, používám lidi skoro jako materiál nebo podklad, nebo možná spíš se dá říci, že z nich vytvářím uplně nové bytosti. Další proměnou bylo, když jsem foťák odklonila od sebe a svého nejbližšího okolí a začala se na témata dívat více do široka, pořád jsem ale zůstala v takovém ateliérovém mikrosvětě, vytvářím si stylizované věci, promýšlím poměrně dlouho snímky, píšu si o nich do deníku, kreslím, připravím.. a pak to nejmenší je to už jen to vyfotit.

Ale tak člověk k sobě bývá neobjektivní, takže je to spíše pro posouzení ostatních.

Fotíte pořád svoje vlastní projekty? Nebo dříve? Mimo zadání

Po škole (na ITF už při tvoření diplomky) jsem se dala na kariéru matky, takže to je můj aktuální projekt, ale doufám, že teď co děti odrostou trošku bude to lepší.

Měla jste vlastně čas na volnou tvorbu během studia?

Moc ne, ale neomezovalo mě to. Vlastně jsem si fotila co jsem chtěla a semtam to namontovala na nějaké zadání.

A co po absolvování ateliéru, jak jste vnímala ten čas a možnost tvořit?

Po bakaláři jsem hned šla na magistra ve Zlíně a na ITF a do toho jsem začala pracovat v produktových ateliérech e-commerce. Magisterské jsem si natáhla, takže když jsem skončila ve Zlíně tak jsem ze samé radosti otěhotněla a pak s půlročním chlapečkem dodělala ITF, takže jestli je mateřská dovolená prostor pro jiné věci tak určitě.

Proč vlastně ITF? Pomohlo Vám v dalším uplatnění mít dvě školy?

Institut tvůrčí fotografie je pro mě láska, vždycky se tam ráda vracím a pomohlo mi to moc. Ty dvě školy se těžko srovnávají. Zlín mi dal technické zázemí a možnost se zdokonalovat a rozhodně taky spoustu životních přátel. Díky ITF jsem poznala spoustu lidí, kteří se fotkou už dávno reálně věnují a to jak komerčnímu využití nebo na akademické nebo výtvarné úrovni. Já se setkala s lidmi, kteří fotkou opravdu žijí a rádi o ní dlouhé hodiny zajímavě mluví. Studenti (možná je to i tím, že jsou často starší), mi příjdou vyzrálejší a trošku člověk padne nohama na zem. Ve Zlíně jsou dost mladí studenti, kteří jsou dost často otrávení zadáním nebo i jinými předměty, prostě nemají ten odstup.

Když se mě dřív někdo ptal proč chci jít na ITF tak jsem říkala: Protože tam učí ti, o kterých se všude jinde učí… a je to tak…

A vůbec o tom by se podle mě dala napsat slušná esej.

Studium na ITF mi rozhodně pomohlo. Když jsem se nastěhovala do Prahy, potkávala jsem se hodně se s lidmi ITF. Nemůžu říct, že by mi to přímo přineslo konkrétní zakázky, ale jiný a nový pohled na fotografii.

Co pro vás bylo na arf nejdůležitější?

Lidé okolo, jak jsem popsala již výše.

Čím se teď živíte a cítíte, že k tomu dopomohlo studium na arf?

Nyní jsem matka na rodičáku, částečně dělám věci na volné noze. Od září začínám učit na SUPŠUH. Ale musím říct, že mě třeba dodneška baví fotit svatby. Ale první zaměstnání bylo v průběhu magisterského studia právě v těch produktových ateliérech, kde jsem cca 3 roky full time pracovala (a dovolenou jsem si vybírala, abych jezdila do škol), fotila jsem s modely/modelkami.

Studium ARF mě rozhodně pomohlo ve vnímání technické preciznosti obrazu, zvýšených nároků na sebe i ostatní.

Pracujete teď na nějakém projektu? – klidně i nefotografický

Ano, ale jen velmi sporadicky. Fotím vizuální stylizovaný deník svých dětí. Snažím se dokončit skenování archivu Jiřího Šímy, který jsem začala na ARF a zatím nedokončila.

Elsa Rauerová

Jakou školu jste studovala před arf? Myslíte si, že vám to nějak pomohlo, nebo uškodilo při nástupu na VŠ?

SSUD Brno, MUNI (Bc: výtvarná výchova, vizuální tvorba). Myslím, že bez tří let na katedře výtvarné výchovy MUNI bych neměla žádný přehled o tom co to je současné umění, respektive jaké nabízí neomezené možnosti. Říkala jsem tomu „aha moment“, kdy člověk pochopí, že nejsou mantinely; stane se insiderem i přesto, že netvoří nic závratně neobyčejného ani tomu zas až tak dobře nerozumí na teoretické úrovni. Představuju si to jako moment, kdy už člověku přestane jít o to dělat „hezké obrázky“ – myslím, že to bylo pro moje vnímání především fotografie zásadní. Takže mi to určitě prospělo.

V jakých letech jste studovala na arf?

2015 – nyní (2019MgA)

Jak na vás působila výuka? Byla jste spokojena, nebo vás to naopak brzdilo?

Myslím, že to byla celkem výzva. Šla jsme znovu do bakalářského studia abych se seznámila s technikou a po dobu těch dvou let (které jsem na bakaláři byla) to bylo více či méně přínosné a mé představy to splnilo. Myslím, že jsem měla tu výhodu, že v mém ročníku byli lidé, kteří přišli z fotografických oborů SŠ. Bez nich bych asi měla problém, protože ty úkoly byly poměrně náročné vzhledem k tomu, že jsme k jejich splnění nedostali moc instrukcí. Hlubšímu porozumění bránilo i to, že technologie nebyla vyučována tak aby korelovala s praxí (ale je pravda že na žádné jiné D, jako to z optiky jsem nebyla v životě hrdější). Shrnula bych to tak, že výuka probíhala primárně mezi spolužáky z vlastního, či vyššího ročníku, kteří už měli know-how, trávili ve škole hodně času a byli ochotní člověku poradit. Největší brzdou pro mě asi byla frustrace, která se stala vědomou někdy na přelomu prvního a druhého ročníku, kdy člověk nějak přestal chápat proč je pod takovým tlakem před každými odevzdávkami (že vše musí být kompletně hotové), když to stejně vždy dopadlo tak, že někdo něco neměl/ nekonalo se to v avizovaném termínu – a nic hrozného se nestalo. Kéž bych si dokázala vždycky říct, že o nic nejde…ale myslím, že mě to pustilo až v posledním ročníku magisterského studia. Současně s tím pro mě asi byl asi největší brzdou pocit toho, že vše co udělám musí mít nějakou úroveň – úroveň na kterou nikdy nedosáhnu. Myslím, že to prostředí přesto že je neuvěřitelně přátelské a komunitní může na člověka působit i poměrně kriticky. Není to tím, že by tu někdo byl asi extra přísný, ale protože tu nefungují konzultace, tak jako na jiných ateliérech, kde jsou třeba každý týden ateliérové schůzky – asi je to více vlivy, ale já jsem za tu dobu studia většinou nevěděla za kým jít (kromě jednoho externisty).

Bylo nějaké cvičení, ve kterém jste se našla? Např. jste díky němu zjistila, že vás vlastně tohle baví a chtěla byste v tom pokračovat.

Myslím, že jsem se paradoxně našla v těch prvních cvičeních – černou kostku nám vedl tehdejší student Michal Buráň, který pro mě patří mezi legendy ateliéru (díky své znalosti exponometrie a celého procesu vzniku klasické fotografie). Díky jeho průpravě jsem neměla sebemenší problém s focením příborů, které

Bylo nějaké cvičení, ve kterém jste se našla? Např. jste díky němu zjistila, že vás vlastně tohle baví a chtěla byste v tom pokračovat.

Myslím, že jsem se paradoxně našla v těch prvních cvičeních – černou kostku nám vedl tehdejší student Michal Buráň, který pro mě patří mezi legendy ateliéru (díky své znalosti exponometrie a celého procesu vzniku klasické fotografie). Díky jeho průpravě jsem neměla sebemenší problém s focením příborů, které po kostce následovalo. Ale asi jsem si spíš díky němu našla vztah k tomu procesu volání fotografií, který může být pozoruhodně kontrolovatelný.

Pokud bych měla přijít na nějaké zásadnější cvičení, tak snad už jen to, kdy jsem ve čtvrtém ročníku dostali fotit „medailon fotografické osobnosti“. Vzhledem k tomu, že jsem měla jeden medailon (osobnosti Baťovského Zlína) za sebou z druhého ročníku, přišlo mi to absurdní. Působilo to tak, že bychom měli zase nafotit nějakého zasloužilého seniora, bez ohledu na to, jaké jsou naše vlastní zájmy a preference (vzhledem k tomu 4. ročníku bych už čekala nějaký prostor na vlastní tvorbu směřující k DP). Nakonec jsem to využila k setkání s Alenou Kotzmannovou a vytvořila vlastní Pokus o nalezení Aleny Kotzmannové. Bez toho pro mě nesmyslného zadání by se to nikdy nestalo.

Bylo naopak nějaké zadání, nebo cvičení, které se vám nelíbilo?

Vzhledem k tomu že jsem se vyhnula focení cvičení Tvář a tělo na film, tak bych si asi neměla stěžovat, ale myslím že tohle cvičení pozbylo smyslu na všech úrovních.

Ovlivňoval vás některý pedagog tím, co dělal?

Rozhodně Michal Reichstäter, pak určitě Lucia L. Fišerová a Nikola Tláskalová

Vnímala jste nějak více i předměty mimo ateliér? Pomohlo vám to v něčem do budoucna?

Nevím, budoucnost ještě nepřišla.

Jaký byl váš postoj k tvorbě publikací u jednotlivých cvičení, jako bylo tvář a tělo, medailon osobnosti, atd? Připadalo vám to v něčem fajn? Pomohlo vám to v budoucnu?

Realizace obou medailonů mě bavila, protože tam byl prostor na nějaký autorský zásah, ale tvář a tělo nic je jen hloupost skrz na skrz.

Fascinuje mě Váš fotografický projev a např. diplomová práce. Kdy jste si osvojila tento vizuální jazyk? A nazvala byste ho nějak?

Univerzální lichotka? Myslím, že jsem si ještě nic neosvojila a nejsem si jistá jestli to přijde. Ale moje diplomka byla návratem k tom co jsem dělala jako bakalářskou práci na KVV Brno. Do té doby jsem celou tuhle svoji stránku tvorby většinou tajila a to od přijímaček až po klazury v půlce posledního ročníku. Myslím, že i proto to pro mě po tvůrčí stránce nebylo většinu času moc přínosné. Až na konci studia jsem k tomu sebrala nějakou odvahu a zároveň našla někoho s kým bych to mohla řešit – tedy svého vedoucího DP a současného spolužáka Mateje Chrenku.

Fotíte pořád svoje vlastní projekty? Nebo dříve? Mimo zadání

Ano, ale moc ne. Vrátila jsem se k práci rukama, už se mi nechce sedět za počítačem, nebo vytvářet fiktivní obrázky, pokud pro ně nemám další účel v rámci širšího záměru. Fotka mi přestala stačit, ale s ohledem na její skladnost toho celkem lituji.

Měla jste vlastně čas na volnou tvorbu během studia?

Čas jo, ale ne kapacitu. Po téhle stránce mě většinou vyčerpaly cvičení a klauzury.

Co pro vás bylo na arf nejdůležitější?

Komunita - Photogther

Čím se teď živíte a cítíte, že k tomu dopomohlo studium na arf?

Studiem doktorátu, takže ano.

Pracujete teď na nějakém projektu? – klidně i nefotografický

Vedeme se spolužákem Matějem Skalickým galerie Photogether, vydávání knížek.

počet úhozů: 51344
počet slov: 7732
počet normostran: 28